

újváros

XXIX. ÉVFOLYAM • MÁRCIUS - ÁPRILIS • ÁRA: 600 FT

2017

2. szám

www.ujvaros.eu

CSALÁDI LIBIKÓKA

.....

*Jegyesek, szülők,
házastársak keresik életük
egyensúlyát, az egyház
közelségében.*

Tartalom

FÓKUSZ

4 nézőpont

Valentin-görcs
Antal Gergely

Közösségi dalszerzés
Csíkné Sisák Zita

Szimbiózis európai módra
Makkay József

6 körbejáró

A házasság építése kézműves munka
Bíró László

Kerek és keszekusza
Feltserné Bernáth Mária

11 szemszög

Nagyszülői szerepben
Barlay Ágnes

12 évforduló

A szabadság nevében!
Bárány Zsófia

AKTUÁLIS

15 színfolt

Házasságműhely
Simkó Zsófia

18 fénykép

Ahonnán a remény fakad
Prokopp Katalin
Fotó: Merényi Zita

20 hírmozaik

Energiaigényes vállalkozás
Prokopp Katalin

Prófécia és valóság
Tóth Pál

Felelősen a jövőnkért
Prokopp Katalin

Kiáltás Keletről
Kovács Bertalan

LELKISÉG

22 alapkö

A legfőbb örökség
Chiara Lubich

23 élőforrás

Keresztény otthon
Igino Giordani

24 életige

Március
Letizia Magri

25 igenlét

Szelíd integráció
Karácsony előtti ajándék

26 életige

Április
Letizia Magri

27 igenlét

Passzívan aktív
Különös bevásárlás

MINDENNAPOK

28 gyöngyszem

Arannyá vált megbocsátás

30 életmód

Túl a félelem alagútján
Visy Petra
Öröm és szépség
Maria és Raimondo Scotto

32 meseország

Hóvirág Péter
Barlay Ágnes
Rajzolta: Jánossy Zsófia

34 szemrevaló

Példaképek
Körmendy Imre

Vadnyugati ballada
Göbel Gergely

35 derűlátó

Sajátos gyógymód
Walter Kostner

► Prokopp Katalin //

Főszerkesztő

Milyen családról beszélünk?

”

A több évszázados családmódellet széttűzta a posztmodern társadalmi életstílus.

Nemrég kisközösségünkben egyik társam azt találta mondani, hogy jobban úgy kellene viseltetnünk egymás iránt, mint egy családban. Már épp elkezdtem rajta morfondírozni, miben is lenne jó javítani, fejlődni, mikor a mellette ülő megkérdezte: *Mit jelent neked a családi élmény meg tapasztalása? Mire gondolsz most pontosan?* Rádöbbsentem, mennyire igaz: ahányan vagyunk, annyiféle képzetet társítunk a család szóhoz. Hogy egy bensőséges – családi, baráti – kötődésben önmagunktól és a másiktól mit várunk, milyen tetteket és érzéseket, nagyban függ személyiségünkől és élettörténetünkől. Húsba vágó, hogyan éltük meg kisebb és nagyobb gyermekkorunkat, valamint felnőttként milyen élmények érték. Ezért is eshet meg, hogy hiába tűzünk ki őszinte elhatározással magunk elé magasabb célokat házasságunkat, gyermeki, testvéri vagy szülői szerep körünket illetően, a tettek mezejére érve rendszeresen beletörök a bicskánk családi kapcsolatainkba, és a tehetetlenség kerít hatalmába.

A házasodó férfiak átlagéletkora az 1992. évi 26-27 évről mára 36 évre, az első gyermeküket szülő nők átlagéletkora 22 évről 30 évre; a házasságon kívül született gyermekek aránya az 1982. évi 10% alattiról 50% felé nőtt.¹ A számok beszédesek: a több évszázados családmódellet néhány évtized alatt totálisan széttűzta a posztmodern társadalmi életstílus... és hadd ne soroljam itt fel, annak mely elemei. Egy biztos: sem a pszichiáterek és pszichológusok hada, sem a technikai vagy energetikai fejlődés, sem egy sikeres munkaerőpiaci program nem elég ahhoz, hogy egy gyermek kiegyensúlyozott életnek nézhesen elébe. A családi miliő meghatározó az emberek személyes jövője, és ezáltal az egész társadalom alakulása szempontjából.

Általában sokkal több küzdelemben kerül egy problémás háttérből egészséges életet felépíteni, mint egy viszonylag harmonikus kétszülős házasságból érkezve a „nagybetűsbe”. A férfi és nő házasságának ezért létjogosultsága van, jobban, mint valaha. Madarász Isti filmrendező, a Házasság Hete idei arca így beszélt erről: „A házasság fontos, és mi hiszünk ennek az intézményében. (...) Nem mi vagyunk a legpéldamutatóbbak, mert egy teljesen hétköznapi, keresztény házaspár vagyunk. S reméljük, hogy ezzel a szereplésünkkel a házasság szerzőjére, Istenre tudunk mutatni. A másik fontos dolog: nem az a jó házasság titka, hogy minden egyszerű legyen és könnyen menjen, hanem inkább az, hogy minden körülmények között, jó és rossz napokban egyaránt, Istenbe kell kapaszkodni, és napról napra megújuló kegyelme megtart minket.”²

Szeretnénk ebben a számunkban a házasság és a család kérdéseit több oldalról bemutatni. Egyrészt lelki és életvezetési gondolatokat osztunk meg a témában melyek közül Bíró László püspök szavai különösen is hitelesen csengenek, hiszen családreferensként sok nehéz helyzetben levő házaspárnak segített és segít. Másrészt üdítő pillanatokat kívánunk szerezni azáltal, hogy sikeres újrakezdéseket, pozitív megoldásokat mutatunk be, a remény jeleit. //

¹ A Három Királyfi, Három Királynő Mozgalom Házasság Hetéhez kapcsolódó családkonferenciáján, Beneda Attila helyettes államtitkár előadásában ismertetett statisztikai adatok.

² A Házasság Hete nyitó istentiszteletén elhangzott gondolatokat a www.reformatus.hu alapján idézzük.

ÜNNEP

Valentin-görcs

A hagyománynak nem kell több száz év, hogy kialakuljon. Én például múltkor azon lepődtem meg, hogy az adventi koszorú, melynek valódi karácsonyváró szimbolikájáról hittanos koromban is tanultam, csupán 1989 után terjedt el ilyen széles körben Magyarországon. A rendszerváltáskor pedig olyan hagyományok is megjelentek nálunk, amelyek nem feltétlenül, vagy csak áttételesen köthetőek a kereszténységhez. Nincs ez másképp a Valentin-nappal sem, amelyet történetesen február 14-én ünnepelnek ma már világszerre. Az ókorban meglepően két Szent Bálint is volt, akiket vértanúként kivégeztek, és bár egyiküket sem avatták hivatalosan szentté, mindkettejük emléknapját ugyanakkor tartják. (A Bálint-nap pedig ismert volt a magyarok körében is, mint időjárás-előrejelző, madáretető alkalom.) Az Angliából származó Valentin-nap azonban Terni Szent Bálint püspök legendáján alapszik, miszerint az

epilepsziások és lelki betegek mellett a *szerelmeseket* (még hozzá a titokban házasodókat) is előszeretettel veszi pártfogásába.

A Valentin-nap lenne tehát manapság az egyetlen nap az évben, amikor a szerelmesek megemlékeznek egymásról? Idén valahogy teljesen eluralkodott a téboly a városban. Mindent elárasztottak a csokiszívek, virágok és egyéb romantikus kellékek. A metró zsúfolásig megtelt, és a jobb kávézókban csak óriási szerencsével lehetett asztalt szerezni. Mintha fél Budapest szabályos Valentin-görcsbe rándult volna. Hogy miért írok kissé gúnyosan erről a jelenségről? Talán azért, mert viszonylag sokan vannak, akik egy viharos, szürke, netán kirakatba képzelt párkapcsolatban ilyenkor mézes-mázas hangnemre váltanak, és egyetlen napra úgy tesznek, mintha közöttük minden a legnagyobb harmóniában és boldogságban telne, mindezt a közösségi médiában kipoztolva. Hagyományok születnek, elfelejtődnek, de mégis, jobb lenne, ha nem abból teremődne tradíció, hogyan kell egyetlen napig tökéletesnek tűnni! Ha már ünnepelni érdemes, lehetne minél több nap ünnepi. És Szent Bálint maradhatna békében a lelki kórokkal küzdők mentsvára... ///

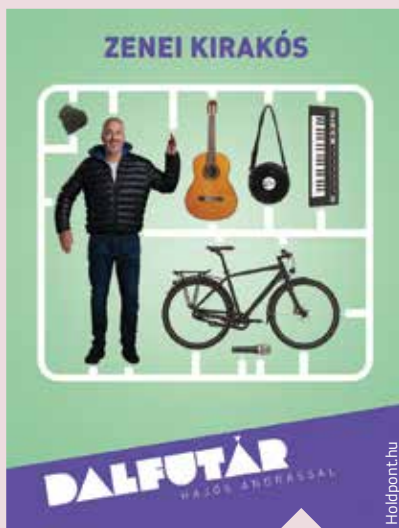
Antal Gergely

KULTÚRA

Közösségi dalszerzés

Nagyon szeretem a zenét, és lenyűgöz azok tehetsége, akik képesek a saját gondolataikat, érzéseiket dalba önteni. Ezért mindig érdeklődéssel figyelem a különböző zenei műsorokat. Azaz figyelném, de inkább már nem teszem, mert az ilyen típusú műsorok mind a versengésre épülnek. Az előadónak a másik ellenében kell jobbnak lenniük, a másiktól kell szavazókat elcsábítaniuk, a másiknál kell érdekesebbnek mutatkozniuk. A közösség, az egymás támogatása nem kap hangot. Ebbe a palettába érkezett Hajós András új műsora, a profi zenészeket felvonultató *Dalfutár*, egy ún. zenei kirakós. Adott egy Dalszerző (aki megkomponálja a dallamot), egy Szövegíró (aki megtölti tartalommal), egy Producer (aki megadja a zenei stílust, vagyis meghangszereli), és egy Énekes (aki képességeit és személyiségét beleadva hitelessé teszi). Ez a négy ember nem tud egymásról, az alkotás egyes folyamatai között a futár vállalja az összekötő szerepét. S mikor végül minden összeáll, a négy alkotó egy napra stúdióba vonul, hogy összerakják a közös dalt. A műsorban zanzásítva végigkövethetjük a folyamatot, a közösségi alkotás örömeit és nehézségeit. Az elején minden résztvevő boldog, inspirált a különös játékra, de aztán jönnek az első kérdőjelek: *Lehet-e egyáltalán úgy dolgozni, hogy nem tudom, ki a másik? Mi van, ha a szövegíró olyan ötletet ír, amit nem érzek*

magaménak? Ha úgy kell szöveget írni, hogy nem tudom, ki az előadó, hogy lesz személyes a dal? Lesz-e végül olyan a minőség, amit szívesen kiadsz a kezedből?

És jönnek sorban a meglátások is, hogy a közösségi alkotás máshogyan működik: Nyilván nem énekelhetem fel majd úgy, ahogy én akarom, de ha azt szeretném, hogy ebből egy csoda jó dal süljön majd ki, ahhoz nekem is engednem kell.

Ez a műsor nem a versengésről szól, hanem az egymásra való odafigyelésről, a másféle háttérrel és tudással rendelkező alkotótárs elfogadásáról, arról, hogy merjem adni a képességeim legjavát, ugyanakkor tudjam elveszíteni is az elképzeléseimet. Láthatjuk a képkockákon, hogy ez nem könnyű, hogy feszültséggel, küzdelemmel jár, hogy alázatot és őszinteséget kér. De megéri a folyamat, és nemcsak azért, mert valami több születik, mint a részek összege, hanem azért is, mert e mélyebb emberi találkozásokkal csökkennek előítéleteink, növekszik empátiánk, s erősödik a hitünk: a közös harmónia elérhető. ///

Csikné Sisák Zita

TÁRSADALOM

Szimbiózis európai módra

Románia EU-csatlakozását megelőző évben, 2006-ban a Magyar Televízió forgatócsoportja több tucat erdélyi magyart kérdezett meg arról, mi a véleménye az ország uniós felzárkóztatásáról. Én is szót kaptam, és azt mondtam, hogy számunkra ez nagy esély, hiszen egyéni és közösségi jogainkat tudjuk majd rendezni. Sokan gondolták ezt így a megkérdezettek közül. Valóban ennyire naivak voltunk, akik abban hittünk, hogy az Európai Unió képes, illetve akarja rendezni a tagállamok területén élő nemzeti közösségek jogegyenlőségét? Talán nem is naivitás, hanem egyféle megelőlegezett bizalom volt ez a nyugati demokráciák irányába. Egy évtizeddel a hátunk mögött okosabbak lettünk. Így már azt is tudjuk, hogy az EU meg tudná oldani az erdélyi magyar közösség jogkövetéseit, de nem akarja, vagy egyszerűen közömbös irányába. És ha tíz év múlva a mai formájában még lesz Európai Unió – amire azért komolyabb összegben nem fogadnék – nagy valószínűséggel akkor sem ez lesz a legfontosabb teendője. A tízéves évfordulón persze másról is írhatnék. Arról, hogy ez idő alatt Románia nettó 26,5 milliárd euró uniós támogatáshoz jutott pályázatok formájában. Hogy mintegy 70 %-al nőtt a lakosság nettó keresete, ami önmagában valóban szép teljesítmény, ha nem tudnánk, hogy az uniós sereghajtói

voltunk és vagyunk. Változatlanul nagy a szegénység, de a régiók, az utak és a teljes infrastruktúra elmaradottsága is tetemes. A tagsággal azonban változott valami: az emberek könnyebben jutnak el a kontinens másik felébe munkát vállalni. Az agyelszívás, a képzett munkaerő tömeges elvándorlása olyan óriási érvágást jelent, ami már napjainkban is veszélyezteti Románia gazdasági fejlődését, de akár tíz-tizenöt éven belül a teljes nyugdíjrendszer összeomlásához vezethet. Nyugat-Európa ma már nem tud létezni a keleti tagállamok olcsó munkaereje nélkül, a keleti részek pedig egyféle fájdalomdíjként kapják meg azt az uniós támogatást, amivel látszatfejlődést és látszatjólétet teremthetnek. Kérdés, hogy ez a fajta szimbiózis meddig tarthat még. ///

Makkay József

A házasság építése kézműves munka

Gondolatok családról, házasságról,
boldogságról Ferenc pápa nyomán.

► **Bíró László** //

*23 éve az MKPK
családreferens püspöke,
családdal foglalkozó
publikációk szerzője.*

Az individualizmus
térhódítására
kapcsolataink
megerősítésével
válaszolhatunk.
A családok
megmaradása
és épsége
napi feladat
elé állít
mindannyiunkat.

Izgalmas kezünkbe venni az *Amoris Laetitia* című apostoli buzdítást, melyet Ferenc pápa a két családszinódust követően írt. Nekem személyesen is nagy öröm, hogy megjelent. Mély tartalma van: azt hiszem, sok időre és munkára lesz még szükségünk, hogy mélységében megértsük azt a gondolkozásmódot, amit Ferenc pápa szeretne átadni az egyháznak. Nyilvánvaló, hogy ez egy pasztorális indíttatású apostoli buzdítás, akár csak a korábban megjelent írásai: az *Evangelii Gaudium*, a *Laudato Si'* vagy a *Misericordiae Vultus*. Ezt a sort folytatja a pápa az *Amoris Laetitia*-val, és ha helyesen szeretnénk megérteni, akkor együtt kell olvasnunk e másik három írásával. Mi is az *Amoris Laetitia* lényege? A pápa folyamatosan hangsúlyozza (és ezt sokszor elismétli a szövegben is), hogy ő nem akar a doktrínán változtatni. A célt, mint mondja, világosan meg kell fogalmazni, mert egy világos célállítás nélkül nem érdemes útra kelni. A cél pedig a tökéletességre törekvő keresztény élet. Ugyanakkor az emberek úton vannak, és az egyháznak az a

feladata, hogy ott szólítsa meg az embereket, ahol épp tartanak. Van, aki az út elején tart, mások talán az út végénél járnak. A pápa látásmódja a keresztségre épül: a keresztségben Isten akkor szeretett minket, amikor még bűnösök voltunk, és ezt ma sem teszi másként. Isten szeretettel fordul oda mindenkire, aki keresi őt, még ha nem is tudja ezt olyan mértékben megtenni, mint ahogy talán maga is szeretné: ebben nyilvánul meg Isten irgalma.

© Depositphotos.com / Andriy Popov

Különbség esemény és személy között

”

**A szeretet
igazság nélkül
szubjektívvé
válík.**

Az *Amoris Laetitia* szerint nagyon világosan meg kell különböztetnünk az eseményt a személytől. Az eseményről objektív ítéletet kell mondanunk, ott az igazság dominál, viszont a személlyel kapcsolatosan az irgalom az elsődleges. Sajnos ezt a két szempontot hajlamosak vagyunk összekeverni. Amikor az eseményt megítéljük, akkor nagy igazsággal kell beszélnünk, tisztán, egyértelműen és következetesen. A személyhez pedig irgalommal kell odafordulnunk. Nagyon jó példa erre, ahogyan Jézus illetve a farizeusok viszonyulnak a bűnös asszonyhoz; maga a Szentatya is gyakran hivatkozik erre az evangéliumi szakaszra (Jn 8,1–11). A farizeusok Jézus elé vesetik a házasságtörésen ért asszonyt. Jézus látja mindkét csoportnak a bűnét: a farizeusokét és a házasságtörő asszonyét is. A farizeusoknak ezt mondja: „Az vesse rá az első követ, aki büntelen közületek.” Amikor pedig már mindenki eloldalgott, és csak az asszony van előtte, hozzá így szól: „Menj, de többé ne vétkezzél.” Az esemény felé kimondja a bűnt, a személy felé pedig az irgalomnak ad hangot. A pápa maga következőképpen magyarázza a különbséget a farizeusi

és a jézusi látásmód között: a farizeus abban a pillanatban, amikor rajtakapja a nőt a házasságtörésen, nem lát benne mást, csak a bűnt. Jézus viszont látja az asszonyt is. Ez az esemény és a személy közötti különbség. Az eseményt mindig igazsággal, a személyt mindig irgalommal kell megítélnünk. Visszagondolhatunk Benedek pápának a *Caritas in Veritate* kezdetű enciklikájára is. Ő azt mondja, hogyha a szeretetünk mögött nincs ott az igazság, akkor szubjektívvé válík, és így már nem szeretet.

A fokozatosság törvénye és a törvény fokozatossága

Nagyon fontos, hogy a fokozatosság törvénye nem egyenlő a törvény fokozatosságával. Az irgalmas, aki a személyhez a fokozatosság törvénye alapján közelít. Minden szülő így nevei a gyermekét, mert tudja, hogy a gyermek mit képes megérteni, de ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy a gyermek már tökéletes állapotban van és a szülő bármit ráhagyhat. A gyermek most

éppen ennyit tud befogadni, de ami felé vinni akarjuk őt, ami felé Isten is vinni akar minket, az a törvény teljessége. Nemrég volt ez az evangélium: „Nem megszüntetni jöttem [a törvényt], hanem teljessé tenni.” (Mt 5, 17)

Kapcsolatközpontúság

Már II. János Pál pápa is hangsúlyozta, hogy számunkra a család evangélium. Ezt az irányít követi Ferenc pápa is, amikor az „Amoris Laetitia”-ról, azaz a szeretet boldogságáról beszél. Mindenképpen meg kell tanulnunk tehát meglátni a család megvalósult értékeit. Van ugyanis egy rétege a társadalomnak, akik tudják, mi a házasság, tudják, mi a házasságon alapuló család. Persze tudják azt is, hogy a házasság ellentéte, azaz az élet visszautasítása az individualizmusból fakad, és tudatosan próbálnak ellenállni az individualizmusnak, főleg kerekedni szeretettel, az élet elfogadásával. Rengeteg olyan család van a köreinkben, ahol tényleg a házasságon alapuló családeszmény dívik, és aktívan tesznek a házasságért. Nagyon fontosnak tartom, amit Ferenc pápa is hangsúlyoz: a házasság építése kézműves munka. Naponta kell tenni érte. Egyre több pár ismeri fel, hogy a házasság nem valósul meg annak melléktermékeként, ha a családot

élünk. A házasságot közvetlenül kell gondozni és vigyázni. A kapcsolat és a találkozás tart bennünket életben, ezek megteremtik az állandóságot az ideiglenesség társadalmában. Egyre tisztábban látszik, hogy aki a krisztusi házasságeszményt próbálja megvalósítani, az személyközpontú, szeretetközpontú ember: tudatosan szakít időt a társára, a gyerekeire, a találkozássokra, a kapcsolatokra. Azt gondolom, hogy ahol ezek az értékek megvalósultak, észre kell vennünk azokat, és nagyon segítenünk kell egymást abban, hogy minél inkább megvalósulhassanak közöttünk. Ebben tud a Fokoláre Mozgalom lelkisége is sokat segíteni, hogy személyközpontúak, kapcsolatközpontúak maradjunk. A fokolár a maga belső misztikájával próbálja belénk oltani, hogy benned is Krisztus van, bennem is Krisztus van: ez a mi Krisztusunk. Ez mind a házasságra, mind a családra igaz. Azt hiszem, ami igazán szép, ha mindezt egyre inkább a magunk berkein belül kezdjük megélni, és tudatosan törekszünk a személy- és kapcsolatközpontúságra.

Új generációk és házasság

A fiatal generációk látszólag csökkenő hajlandósága a házasságkötésre egy összetett kérdés, ami sok mindent érint. Az egyik az „én-elfogadás”, hiszen itt kezdődik a „te-elfogadás” is. Valaki így fogalmazott szellemesen: ha én nem tudom elfogadni, hogy én vagyok „X”, akkor hogyan tudom majd elfogadni, hogy te vagy „Y”? A házasságtól való félelem valahol önmagunk elfogadásával, önmagunk értékelésével győzhető le. Nagyon fontos a fiatalok körében, hogy tudjuk értékelni egymást, hogy tudatosítsuk egymásban, kinek-kinek mi az értéke. Egy másik nehézség lehet, hogy nagyon sok rossz példát látunk magunk körül. Ezt gondolhatjuk: ha neki meg neki nem sikerült, akkor nekem hogyan sikerülhet? Nem szabad ebbe a csapdába esni. A harmadik szempont pedig a döntésképesség. Legyenek önálló döntéseink! Tanuljunk meg kicsi dolgokban is döntéseket hozni, és hűségesek maradni hozzá. Gyakoroljuk a döntésképességünket, hogy merjünk életre szóló döntést is meghozni Krisztusban. ///

”

A kapcsolat és a találkozás tart bennünket életben.

Kerek és keszekusza

Örömök és küzdelmek a kisgyerekes hétköznapiakból. Fiatal szülők közösen keresik az erőforrást, ahonnan továbbadandó szeretetet meríthetnek.

► Feltserné Bernáth Mária //

Életünk talán legszebb ajándékai a gyermekeink, akikért nem győzünk hálát adni. Olyan kincsek, akiket nem ununk meg csodálni, általuk gyakran bepillantást nyerünk a világ, az élet apró és nagyobb szépségeibe, rejtett igazságaiba, egyszerűen rengeteg örömet adnak. És ami a legszebb, hogy ez a dicshimnusz a gyermekekről teljesen természetes módon megfér a hétköznapi vércseppjeivel és küzdelmeivel.

Túlélési üzemmód

A gyerekeinket hihetetlenül szeretjük, és olykor mérhetetlenül nehéz velük! Tanúsítja ezt néhány anyasóhaj is a baba-mama fórumunkról:

„Nekem talán a legnehezebb ezeket az iszonyú ellentétes érzelmeket megélni. És hát nagy önismeret egy gyerek. Az ember néha olyat produkál, amin ő maga is meglepődik. Nekem ma reggel az jutott eszembe, szokták mondani, hogy ki kell lépni a komfortzónánkból meg túllépni önmagunkon és ahhoz utazni el a sivatagba vagy ugorj ki egy repülőről.

Hát sokkal egyszerűbb és hatásosabb gyereket szülni!”

„Eldöntöttem, hogy nem kiabálok többet, mert nem változtat sem a hisztin, se máson, csak tudnám, ki hogyan csinálja, hogy ne örüljön meg?!”

„Ami a legjobban foglalkoztat, az az, hogy milyen anya is vagyok valójában, és hogy annak van-e bármi köze ahhoz, amit elképzeltem magamról, amit jónak hittem addig, amíg nem lett két gyerekem.”

„Miért érzem még mindig azt az egyre jobban eluralkodó érzést, hogy baj, ha én nem vagyok amolyan »sokgyerekesanyuka« típus? És miért nem tudom abbahagyni az állandó hasonlítgatást, és miért van bennem folyton az érzés, hogy mások ezerszer jobbak nálam?”

„Hol tudok töltődni, mikor lemerültem, pedig világitanom kéne 24 órától 24 órára, de már töltőt találni sincs energiám?”

Este negyed tíz, végre alszanak, kezdődik a »szabadidőm«. Beszélgetnék a férjemmel, de leragad a szemünk... kimegyek egy percre, már el is aludt. Persze most tél van, a hároból két gyerek beteg, meg én is, az ápoló.

„Kerek és keszekusza az élet egyszerre.”

Igazi paradoxon-lét. Erre vágytam, családra, gyerekekre, és most itt szuszog mind a három. Hihetetlen öröm, leírhatatlan, és olykor őrlő megpróbáltatás. A pillanatok pedig hektikusan, hullámmódon változók.

Isten kipótól a szülőségben

Néhány pillanatképünk: Éreztem, hogy nem jól magyaráztam valamit egy kényes témával kapcsolatban a fiamnak, a hirtelen cikis kérdések néha zavarba ejtettek, és később átgondolva már másképp mondtam volna ... úgy fáj! Muszáj lenne újra felhozni a témát, de hogyan? Elolvastam pár jó tanácsot, aztán férjemmel az esti imában kértünk segítséget ebben a béna szülői helyzetben és ismerve magam, ha lehet, hamar, hogy ne kelljen sokáig ezen rágódnom! A fiam másnap magától kezdett el kérdegetni, és egy nagyon jót beszélgettünk... én meg éreztem, hogy Isten itt él velünk, és bízhatok benne, kipótól, a szülőségben is.

Nálunk van egy babzsák, amit „gondolkodó babzsák”-nak hívunk, és oda ülnek be az olyan gyerekek, akik valami rossz fát tettek a tűzre, és le kéne nyugodniuk, végiggondolniuk a dolgot, aztán megbeszéljük. A múltkor valaki nagyon felbosszantott telefonon, odáig menően, hogy sajnos kiabáltam is vele. Letettem, tágra nyílt, ártatlan gyerek-szemek meredtek rám. Képtelen voltam rájuk mosolyogni, és az is nyomasztani kezdett, hogy persze végighallgatták az egészet, milyen példát mutatok én nekik?! Aztán beültem a babzsákba... – hát ilyen példát.

Barátaimmal, akikkel pár éve még együtt szerveztük az ifjúság másféleképpen keszekerű életét, próbálunk segíteni egymásnak. Érezzük, hogy van erő a közösségben. Egyre inkább tudunk őszintén beszélni a nem kerek helyzetekről, érzésekről is.

El is indult egy baba-mama klub, email- és facebook-csoport, és itt született ez az ötlet is:

„Ma éjjel a sokadik énekelgetés közben az jutott eszembe, hogy a gondolataimból ki kéne irtani valahogy a »jaj már egy órája

ébren vagyunk« »mindjárt felkel a másik gyerek is« »mérnemalszikhá« és hasonló finomságokat. Elkezdtem Üdvözlégy Máriákat mondani az F. családjért. És működött! Egyáltalán nem voltam ideges, és közben szuper jó volt rájuk gondolni, arra, hogy tehetek legalább valamit értük. És akkor jutott eszembe, hogy mi lenne, ha csinálnánk egy imaláncot. Mindenre jutna egy anyuka, egy család. Éjjel, vagy amikor nehéz, akkor imádkozhatnánk értük. Talán még jobb lenne, ha íránk egymásnak pár sort, hogy mi a nehéz, miért imádkozzon a másik. Ez nekem most segítene, hogy ne csavarodjak bele az önsajnálamba.”

Nem szuperanya, valami más

Az utóbbi időben az az érzésem támadt, hogy egyre több mellettem élő kisgyerekes anyuka táncol erői határán. Töprengek: vajon miért? Pedig – ahogy az előttünk járók mondhatnák – van mosogatógépünk, és még a pelenka

is eldobható (tisztelet a kivételnek).

Ezek azonban apróságok – néha nem is annyira –, és eltörpülnek az igazi kórság mellett, mely 21. századi, alattomos és láthatatlan: az óriási, mindenből áradó elvárás, hogy legyek szuperszonikus anya! Ezt tükrözi a valódi és a virtuális játszótér, ezt látod anyatársaid, rokonaid szeme tükrében, sőt tovább megyek – és ez a legszomorúbb – sajnos ez üvölt a saját fejünkben is.

Már onnan indul, hogy nem mindegy, hogyan születik meg a gyermeked. Nem egy olyan barátnőm van, aki évek múltán sem bírta feldolgozni, hogy császárral szült, mintha megbukott volna a vizsgán. Aztán a szoptatás, alvás, fejlesztés, nevelés, háztartás, jónőség, férj... és mindez kialvatlanul, vagy nem kipihenten, vagy igen, kinek hogy. A lemez szól belül és kívül is. Bármit csinál a gyerekek, a külvilág szerint téged tükröz vissza, és jaj neked, mert már most tönkreteszed a lelkivilágát, ha így vagy úgy csinálod vagy éppen pont fordítva.

Én akkor kezdtem el felszabadulni, mikor egy fejbevágós ítéletcsomag után a fiammal igazán bensőséges pillanatok, beszélgetéseket éltünk át. Olyanokat, amibe senki nem látott bele, de ami a kapcsolatunk veleje. Kívülről egészen más látszik, főleg amikor a szemlélődők szeme zavarja a normál kerékvágást a gyerekeknél, és a szülőknél is. A mi kis harmadik „ajándékunk” – bár a zajszint nem csökkent – hozott magával egy jó nagy adag kiegyensúlyozottságot, nyugalmat, türelmet számomra. Magabiztosabb, lazább is lettem, már picit vissza tudok tekinteni a nyúl farknyi útra, amit megtettünk szülőként, és látom, érzem a haladást. A bizonyosság is nőtt bennem az ezernyi élmény hatására, hogy nem egyedül hordozom ezt az óriási feladatot. Úton vagyunk, de nem egyedül. Magamban, a saját tökéletes-ségemben hiába is bíznék! //

Szántó Cecília: Hétfő reggel (akvarell)

Barlay Ágnes

Nagyszülői szerepben

► Barlay Ágnes

Mikor még kicsik voltak az unokáink – kilencen vannak – sok időt töltöttünk együtt, s ebbe több dolog belefért: palacsintasütés, különböző játékok kint és bent, játszótér, kirándulások, mesék, bábozás, stb.

Az egyik unokánkkal – egyéb jelentkező híján – legtöbbször én fociztam, amikor még kicsi volt. Hogyan lehet ketten focizni? Kijelöltük a kapukat, és rúgtuk egymásnak a gólt – vagy a nem-gólt. Közben rengeteget nevtünk. Később legalább tíz évig járt fociedzésekre és mérkőzésekre, s mondta, hogy: „Nagyi, te szeretted meg velem a focizást!” Egy alkalommal egyik óvodás unokával el kellett mennünk a „nagyok” elé a hittanórára. Nem akart jönni, mert jót játszottunk, de csak ketten voltunk otthon, nem lehetett kire hagyni, így kicsit morcosan jött. Kint már sötét volt, égtek az utcai lámpák. „Nézd, ott az árnyékunk! Milyen kicsik vagyunk!” „Most meg nagyok!” – ahogy a lámpa elé vagy mögé kerültünk. „Ráléptem az árnyékkodra!” „Én meg

a tiedre!” Szinte észre sem vettük, máris odaértünk a hittanteremhez, s visszafelé nagy kacagások közepette már mindannyian ezt játszottuk.

Egy őszi vasárnap délután kimentünk a játszótérre, bár egy kicsit már „kinőt-ték” ezeket a játékokat. Meg is unták elég hamar. Mivel fontosnak tartottam, hogy mozogjanak egy kicsit, kitaláltunk valamit: sok-sok lehullott színes falevelet összegyűjtöttünk egy nagy kupacba a mászóka alá. A gyerekek felmászta, s a másik oldalon behuppantak a puha avarba, majd futottak újra-huppanni. Nagyon jól szórakoztunk.

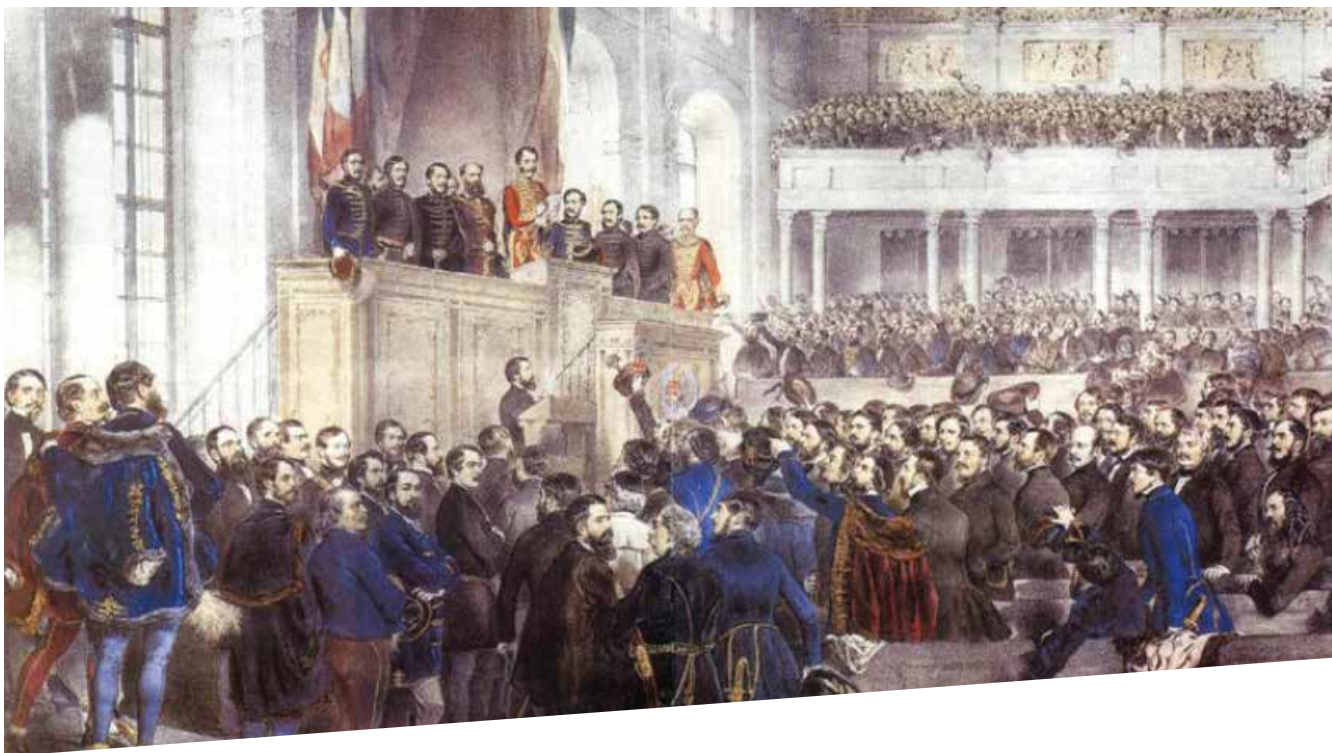
Csodás élmény nagyszülőnek lenni, hiszen mint házaspár már éppen túljutottunk az élet főbb szakaszain, rengeteg akadályon, s most újra kettesben élve, próbáljuk újra szervezni az életünket. Ebben a helyzetbe csöppen bele az unoka, aki igényli az elfogadó, meleg oltalmat, s a nagyszülő pont ezt tudja nyújtani, mert szabad vegyértékei vannak. Az unokát lehet felhőtlenül szeretni, mert vevő rá, viszonzozza, és sok pozitív élményt elraktároz, elvisz magával felnőtt korára. A nagyszülő tulajdonképpen együtt „születik” az unokával, most tanulja a szerepét. Más jellegű ez a kapcsolat, mint a szülő és gyermeke közti. A nevelésért a szülők a felelősek. Az ő feladatuk, hogy jelenlétükkel kialakuljon a gyermekben az ösbizalom, a védettség és az elfogadás

”

Minél több irányból éri a gyereket pozitív megerősítés, annál jobban boldogul majd az életben.

érzése. Mindez szükséges ahhoz, hogy majd később pozitív énképe, magabiztos fellépése, megfelelő kommunikációs készsége legyen. A nagyszülők erre tudnak „rásegíteni” – s minél több irányból éri a gyereket pozitív megerősítés, annál jobban boldogul majd az életben. Persze, amikor a gyerek a nagyszülőre van bízva, akkor ő felel érte, elfogadva és támogatva a szülők nevelési elveit.

A kicsi unokák hipp-hopp megnőnek, s már nem igénylik a nagyszülői felügyeletet. Persze, azért találkozunk, de a helyzet lassan egy kicsit megfordul, mert időnként már ők segítenek nekünk, pl. kiférni a falat és feltenni egy polcot, vagy megjavítani egy lámpát, sőt, ha nagypapa elakad a számítógépén, a közelben lakó unoka jön és segít. Egy másik pedig szívesen gereblyézi ősszel a faleveleket a kertben, s talán majd ásni is segít tavasszal. Ha „unoka-hiányom” van, bekapcsolom a számítógépet, s a képernyővédőn jönnek szép egymásutánban a fényképek, amiket folyamatosan készítettem róluk, pici koruktól kezdve – persze, ezt is valamelyik unoka állította be. Nagy öröm látni őket – még így virtuálisan is. Gyakran hálát adok értük Istennek, s imádkozom értük. Hiszen az idős kor egyik „feladata” Ferenc pápa szerint, hogy imádkozunk a fiatalokért, az utánunk jövőkéért. ///

markkapsoldala.lapunk.hu

A szabadság nevében!

Egy történész kutató gondolatai a forradalomról.
Az 1848-49-es események a nemzet egységében gyökereznek.

”

„minden rész az egészért lévén alkotva” /Kölcsey Ferenc/

► Bárány Zsófia

Az 1848-as tavaszi polgári átalakulás programja majdnem hat évtizedes előkészítő munka eredménye volt. Az utolsó két évtized, azaz a reformkori országgyűlések is inkább a reformklímát biztosították mintsem a valódi átalakulások színhelyét. Az 1830-as 40-es évek kitermelték azonban azokat a – sokszor egymás politikai ellenfeleként

megszólaló – szereplőket, akik később egységesen a hazai és európai nyilvánosság előtt a leendő forradalom vezetői lettek. Így 1848. április 7-én megalakult gróf Batthyány Lajos miniszterelnök vezetésével az első független, felelős magyar kormány Deák Ferenc, Kossuth Lajos, Szemere Bertalan, Mészáros Lázár, Esterházy Pál Antal, Klauzál Gábor, báró Eötvös József és gróf Széchenyi István közreműködésével.

1848-49 egységének alapja a törvény

”

Mert jog és kötelesség egymástól soha el nem választhatók. /Kölcsey Ferenc/

De csak józan törvények, s nem bot, [...] képes bírni halkan egy egész nemzetet nemesb erkölcsiségre. /Széchenyi István/

Köztudott, 1848–49 nem csak hazánk, de az európai közösség számára is jelentős és mozgalmas időszaknak bizonyult. Kevésbé ismert azonban a tény, hogy más forradalmaktól eltérően a magyar „törvényes forradalomként” ment végbe. A márciusi pesti eseményekkel egy időben a Pozsonyban ülésező rendi országgyűlés a jogfolytonosságot fenntartva biztosította a legitimitást és hozta meg a forradalmi átalakulás törvényeit, így a népképviselői országgyűlés és a felelős kormány-rendszer alapintézményeit. Magyar-ország így komoly időbeli és állam-jogi előnyre tett szert a térség többi forradalmához képest, és ez jelentős mértékben járult hozzá a magyar forradalom eredményességéhez. 1848. április 11-el az utolsó rendi országgyűlés bezárásával a régi, nyolcszáz éves, feudális Magyarország nem létezett többé.

1848–49 egységének célja: szabadság és tulajdon

Az utolsó rendi országgyűlés alkotta áprilisi törvények új államszerkezeti kereteket, valamint a társadalmi átalakulást sürgető új politikai irányvonalakat vázoltak fel, ám legtöbbször csak a „nagy elveket” tudták szentesíteni, annak pragmatikus kidolgozását a legközelebbi törvényhozásra bízták. Ahogyan Kossuth Lajos fogalmazott a megalkotott törvényekről megyéjének: „nem minden az, mi az egész nemzet jövőjét magába foglalná, hanem alapja jövő kifejlődésünknek.” Az első népképviselői országgyűlés számára azonban csak kevés nyugalmi idő állt rendelkezésre. Mindezek dacára, ha csirájukban is, de megszülettek a már rég várt eredmények a szabadság és tulajdon

nevében. Kölcsey e két fogalma volt ugyanis, amely egységbe tudta rendezni a magyar átalakulásokat sürgető politikát.

”

A szorgalomnak két hatalmas rugója van: szabadság és tulajdon. Két hatalmas ösztön ad a polgárnak erőt s lelkesedést a hon védelmében s e két ösztön: szabadság és tulajdon. Csak két erő köti biztosan a népet honhoz és törvényhez, s a két vonzerő: szabadság és tulajdon. /Deák Ferenc/

Ezt a felismerést realizálva tették lehetővé az 1848. évi áprilisi törvények, hogy minden ember tulajdonossá válhat, vagyis hogy nem korlátozzák a tulajdonszerzést és a rendelkezési jogot. Ezzel együtt autonóm szabad személlyé, a polgári társadalom valóban egyenjogú tagjává válhattak az emberek.

”

Én pedig honunk minden lakosát, ha nem is gazdagnak, magas helyen állónak, de legalább szabadnak látni óhajtanám! /Széchenyi István/

Szabadságharc és az egység

Bécs helyzete 1848 nyarának végére azonban olyannyira megerősödött, hogy elérkezettnek látta az időt a magyar különállás felszámolására: olyan ún. államirratot készített, amelyben tulajdonképpen a magyar kormányt felszólították, hogy „önként” adja fel az ország áprilisi törvényekben biztosított különállását, alkotmányosságát. Persze ebben a felszólításban nem kis szerepet osztott a bécsi udvar a küszöbön álló horvát támadásnak vagy a már zajló szerb felkelésnek, kiélezve ezzel a nemzetiségi ellentéteket.

”

Amit erő és hatalom elvesz, azt idő és kedvező szerencse ismét visszahozhatják.
De miről a nemzet,
félve a szenvedésektől, önmaga lemondott, annak visszaszerzése mindig nehéz, s mindig kétséges.
/Deák Ferenc/

Az eltiport nemzet újjászületik,
de öngyilkos nemzetnek nincs feltámadás. /Kossuth Lajos/

Szeptember 11-én megkezdődött az osztrák császár háborúja a magyar király ellen, aki egy és ugyanazon személy volt.

”

Testvériség köt össze bennünket.
Nincs nemes és nemtelen többé;
egy hazának fiai, polgárai, testvérek vagyunk mindnyájan. /Kossuth Lajos/

Az alkotmányos konfliktus kiéleződésével, majd a szeptemberi fordulattal megkezdődött önvédelmi háború idején is ülésező magyar parlament minden nehézség dacára nem hagyott fel tevékenységével, és így további törvényjavaslatokat dolgozott ki a politikai és polgári jogokban való teljes egyenlősége érdekében, amely munkálatok már olyan jogintézményeket is tartalmaztak, amelyek általános bevezetésére évtizedekkel később sor került. Miután Bécs politikájának köszönhetően az 1849. évi januári békeküldöttség eredménytelenül zárult, az ekkora már Debrecenben ülésező országgyűlés kimondta: nem zárkózik el a további tárgyalásoktól, valamint

hu.wikipedia.org

döntött arról is, hogy a küzdelem végéig együtt marad. Ez így is történt. Végig együtt maradtak, egészen a végnapokig a parlamentáris formák szigorú betartásával történt a kormányzás.

Ám, hogy a fegyveres összeütközéseket vállalók között is ott volt ez az egység, amelynek köszönhetően a vesztérfélt időben a rossz lehetőségek közül a tábornok felelősségteljes döntést tudott hozni honvédjei érdekében, igazolja a szabadságharc egyik legtehetségesebb hadvezére, Görgei Artúr személye.

”

„Nem volt énbenem semmi katonai zseni. Az csak mese, magyar legenda, mint annyi más. Rendet tartottam a katonáim között, ez az egész, és a fickók derekasan viselték magukat néhányszor. A többi lárfári. /Görgei Artúr/

Mit üzen ma 1848–49?

„Hogy 1526 és 1918 között független magyar állam nem létezett, ez általános igazság, de nem teljes valóság. Mert kiha- gyandó ebből itt-ott Erdély, illetve itt-ott 1848–49 egyes hónapjai.” /John Lukács/

Ám ha hiszünk, a politikai vitapartnerre által a legnagyobb magyarnak nevezett grófnak, miszerint „a nemzet nagysá- ga, boldogsága mindig csak magában a nemzetben rejtetik”, akkor mélyen kell beidegződnie a magyar tudatba annak, hogy hibáinkért és boldogulásunkért most mi egyedül vagyunk és leszünk a felelősek.¹ Ám ahogy nem létezhet teljesen független ember, nem létezhet független állam sem. Ezért írja a Himnusz költője 1834-ben:

„Minden egyes ember, még a legnagyobb is, parányi része az egésznek; s minden rész az egészért lévén alkotva: azért kell munkálnia is.” Így „Imádd az istenséget! Ez legelső rendszabás [...] „Örömedben és keserveid közt szünetlen szeretettel viseltessél az emberiséghez” és „Szeresd a hazát! [...] Mert tudd meg: e szóban – haza, foglaltatik az emberi szeretet és óhajtság tárgyainak egész öszvessége. Oltár, atyáid által istennek építve; ház, hol az élet első örömeit ízleled; föld, melynek gyümölcse feltáplált; szülőid, hitvesed, gyermekeid, barátid, rokonaid s polgártársaid: egyről egyig csak egészítő részei annak.” /Kölcsey Ferenc/

¹ Vö. Varga Béla: „Mélyen kell beidegződnie a magyar tudatba annak, hogy hibáinkért és gyarlóságainkért most mi egyedül vagyunk és leszünk felelősek.”

Házasságműhely

Három különböző generációjú pár tapasztalata a jegyesekkel való foglalkozásról, mely visszahat saját házasságukra is.

► **Simkó Zsófia** „*színes*”

A jegyesoktatást sokan „meg szeretnék úszni”, lényegtelennek, egyfajta szükséges rossznak tartják a templomi házasságkötés feltételeként. Pedig tőlünk nyugatra (például az USA-ban) már annak is bevett gyakorlata van, hogy fiatalok – vallási hovatartozásuktól függetlenül – járnak házassági felkészítőkre, képzett szakemberekhez. Arrafelé többen felismerték, hogy a házasságok kibontakozásához sok munkára, az ifjú párnak pedig nem ritkán segítségre van szüksége. Ezt vallja az a három házaspár is, akikről riportunk szól. Ők személyes példáikon, tapasztalataikon és részletes elméleti tudásukon keresztül támogatják a fiatalokat életük egyik legnagyobb döntésének útján úgy, hogy a hozzájuk járók egy percre nem érzik ezt kényszernek, sőt...

Meséljete, kérlek, a kezdetekről! Hogyan indult a jegyesekkel való munkátok?

Fehérpataky Rita és Balázs: Többen felkerestek minket a kérdéseikkel a fiatalok közül, még együttjárásuk és jegyességük idején. Ez biztatást jelentett, hogy belevágjunk, az ő részükről pedig egy fontos igényt, a felkészülés igényét.

Dohány Laci: Házasság csoportokat is vezettünk Edittel, illetve házasság frissítő hétvégéket szervezünk legalább 15 éve házasoknak. Sok tapasztalatot gyűjtöttünk

ezekből a csoportokból és persze a saját életünkben is, ami nem volt megpróbáltatások híján. Gyakran pedig mi kísértük el a fiatalok egy-egy csoportját Rómába, házasságra felkészítő tanfolyamokra a Fokoláre Mozgalom szervezésében.

Dohány Edit: Én gyermekként megéltem a saját családom széthullását, az ezzel járó fájdalmat, sebeket. Mély és közvetlen tapasztalatot szereztem arról, hogy ennek nem így kellene lennie Isten tervében. Aztán amikor a hivatásom kezdett körvonalazódni bennem, megismerkedtem Lacival, később együtt találkoztunk a fokolárral és úgy éreztük, hogy a közösségen belül a feladatunk a családok szolgálatában, segítésében áll.

Erhardt Gyula és Krisztina:

Rómába elsősorban a felmerülő költségek miatt nem tudott mindenki eljutni, aki szeretett volna, itthon pedig régebben még hiányzott ez a fajta felkészítés. Fontosnak láttuk, hogy a családok, házaspárok gondoljanak a házasságra készülők-re. Összeállítottuk ezért egy anyagot, ami alapja lett egy magyarországi tanfolyam elindításának. Nem féltünk belefogni, hiszen többünknek volt már tapasztalata plébániai jegyes esték szervezésében, vagy egy-egy pár házasságig kísérésében. A tematikát a fokolár lelkeség alappilléreire építettük.

Erhardt Gyula

Miért pont ti hatan „kaptátok” vagy választottátok ezt a feladatot?

Dohányék: Mi, mint párok az életnek más-más szakaszánál tartunk, hiszen nagyjából tíz-tíz év van közöttünk. Ez egy alapvető generációs különbséget is jelent. Emellett egészen mások a megélt élethelyzeteink is, de még a párok tagjai is különböznek egymástól temperamentumban, személyiségben, így többféle aspektusból tudunk beszélni egy-egy témáról.

Erhardték: Azt láttuk, hogy nagyon jól kiegészítjük egymást. Például Balázs és Rita, mint legfiatalabbak nagyon jól értenek a fiatalok nyelvén, így könnyen teremtenek velük kapcsolatot. Edit és Laci sok rendkívüli tapasztalatot szerzett kapcsolatuk megerősödésében, mi, Gyula és Krisztina, mint legidősebbek, rengeteg apró történetet tudunk felsorakoztatni a párkapcsolatban, a gyereknevelésben és még sok idetartozó témában. Figyeltünk egymásra, próbáltuk magunkévá tenni

a másik elképzelését. Adott esetben, ha kellett, elhagytuk saját elképzelésünket és egy új gondolatot dolgoztunk ki. A közös munka nemcsak eredményes volt, hanem sok vidám és szép percet hozott. A fiatalok számára pedig – a visszajelzéseikből látva – megszűnt a generációk közötti távolság.

Lehet a házasságot egyáltalán tanítani? Vannak erre specifikus módszerek?

Dohányék: A jegyeseket mi sosem akarjuk „oktatni”, a kapcsolatukba sem akarunk beleavatkozni, abba a kapcsolatba, ami hármuk ügye: a páré és Istené. A szerepünket inkább bábáskodásnak tekintjük, vagyis csak ott vagyunk a folyamat során, kísérőként, segítőként. Ahogyan egy nagyobb testvér. Nem mondunk recepteket sem, mert azok nincsenek is: minden élet annyira más. De beszélünk mindarról, ami igazság: hogy egy kapcsolat folyamatos építkezés; hogy nem kell kétségbeesni, ha nem alakul tökéletesen, mert a problémák és nehézségek megerősítenek;

hogy a házasság szentség, és ezért a nehéz pillanatokban Isten biztosan ott van; és hogy a központ mindig az egyén kapcsolata Istennel: ha egyenként hűek Istenhez, nagy gond ott nem lehet.

Fehérpatakyék: Fontos tudni, hogy igazi biztos út nincsen, mert menet közben nekik kell a jelenüket jól megélni. Mi a kezdetekhez tudunk ugyan némi segítséget adni, de nekik kell azt beteljesíteni. Így az esetleges kudarcokat sem szabad magunkra vennünk. A házasság többlépcsős folyamat: a megfelelő párválasztás és a jó felkészülés szükséges, de nem elégséges feltétele egy sikeres hosszútávú kapcsolatnak. A válaszok azonban ott vannak a jegyespárban, csak elő kell csalogatni belőlük. Azt hiszem, ebben fejlődöttünk az idők során. Közben viszont az egész helyzet átalakult: a jegyesek egyre idősebbek lettek, most már a többségük dolgozik.

Dohányék: És a társadalom is alakult: megváltoztak a férfi-női szerepek, a nemek közötti kapcsolat és kommunikációs mintázat. Ami régen tabu volt, ma már egyáltalán nem az. Sok fiatal például együtt él a házasság előtt. Ezért fontos megismerni a párt, aki jön a kurzusra, hogy a tematikát hozzájuk igazítsuk, az ő aktuális kérdéseikhez. Az a cél, hogy olyan témákról is beszél-gessenek, amiről máskülönben talán nem tennék.

Nem velünk beszélgetnek (persze erre is nyílik lehetőségük), hanem elsősorban egymással. Minden találkozás során egy negyvenperces felvezetést, gondolatébresztőt követően lehetőségük nyílik egy órán át beszélgetni egymással az adott témáról. A havi egyszeri találkozók sorát pedig egy hosszú hétvége zárja egy lelkigyakorlatos házban, például Mátraverebély-Szentkúton. Ha nem végznek egy témával a megbeszélt időre, biztatjuk őket, hogy inkább hagyják ki a következő programot, maradjanak és

beszéljék át. Mikor van máskülönben ennyi időnk és osztatlan figyelmünk egymásra?

Erhardték: Fontos, hogy nagyon figyeljünk rájuk, a bennük dolgozó kérdésekre, hagyjuk szabadon őket, tiszteljük őket és segítsük, hogy együtt jöjjenek rá arra, hogy mennyire fontos lesz majd a házasságban a párbeszéd.

Minden évben más volt a csoportok összetétele. Általában 10-12 pár jelentkezett. Eleinte havonta egyszer találkoztunk Budapesten, és voltak, akik vidékről utaztak fel ezekért az estékért. Volt olyan pár, aki a tanfolyam után elhatározta, hogy nem házasodnak meg, mert rájöttek, hogy nem egymáshoz valók. Ez nem kudarc, hanem egy nagyon fontos felismerés.

Rátok milyen hatással van a fiatalokkal való együttlét?

Erhardték: Az évek alatt megértettük, hogy ezeket a kurzusokat csak akkor tudjuk hitelesen végigvezetni, ha a saját párkapcsolatunkat folyamatosan építjük. Isten elé állított ez a helyzet mindnyájunkat és kénytelenek voltunk jobban megfigyelni, amit átélünk. Előfordult, hogy az előkészületek során jobban megértettünk olyan dolgokat, amikről nem beszélgettünk sokat egymással. A gyerekeinkkel is őszintébb lett a kapcsolatunk, megvitatva azokat a témákat, amiket egyébként a fiatalokkal vettünk. Egyre jobban megértettük, hogy a házaspárnak az Istennel és az egymással való kapcsolata egymásból következik és összefügg. Felfedezéseket tettünk a szexualitás témájának kifejtésében is. Különböző szakkönyveket vetettünk össze a saját tapasztalatunkkal, majd ezt összeötvözve tudtuk elmondani. Így gazdagodott a mi kapcsolatunk is.

Fehérpatakylék: Ez nem egyirányú folyamat. Kölcsonösen hatással vagyunk egymásra képzők és résztvevők.

A jegyepárokkal a kapcsolat ajándék számunkra, és a velük megélt légkör minket is sokszor bátorít, hogy észrevegyük, jobban megéljük a gyengédségre, meghittsége való igényünket. Segítenek ők is minket az elmélyedésben, a fokozott önreflexióban, gazdagodunk a sokféle szemszög által, amit ők hozzászólnak, vagy ahogyan más megvilágításba helyeznek egy általunk már – a szubkultúránkból, a családi örökségünkből fakadóan – elkönyvelt dolgot.

Dohányék: Testvéri megosztás – én így jellemezném. És ez látszik abban is, amikor évekkel később bátran felkeresnek a kérdésükkel, nehézségükkel, örömeikkal. Megmarad a kapcsolat közöttünk, és a mi szívünk egy-egy ilyen találkozás után hálával telik el.

Fehérpatakylék: Öröm látni őket fiatal házasként, majd a gyerekeik körében, egymással már házascsoportokban élve, együttműködve. Semmivel nem összehasonlítható öröm.

A JEGYES FOGLALKOZÁSOK TEMATIKÁI

- **Önismeret:** a párválasztás és a kapcsolat alapja, énkép, önértékelés
- **Éntől a mi-ig,** a párkapcsolat fejlődésének szakaszai, személyes idő-közös idő
- **Szenvedés, fájdalom, betegség, halál:** hogyan fogadjuk, viseljük?
- **Konfliktusok, frusztráció** a párkapcsolatban
- **Imaélet, lelkiség, személyes és páros Istenkapcsolat,** ennek alapjai
- **Anyagiak, pénzbeosztás, szolidaritás** a családban
- **Kommunikáció** (erőszakmentes), média, IT használat
- **Szexualitás, hűség** a párkapcsolatban. A fogamzásszabályozás etikai kérdései
- **Mit hozok otthonról?** A kibocsátó családdal való kapcsolat, családminták, munka és időbeosztás
- **A család mai küldetése** a társadalomban

A Dohány család albumából (2)

Ahonnán a remény fakad

Hogy mi történt közvetlenül az objektív által elkapott pillanat előtt és után? Tamara, amikor észrevette a parkolóban ácsorgó nénit, odament hozzá és vett tőle egy gyertyát. Ez nem a „sajnálom szegénykét és megnyugtatom a lelkiismeretem” fajta jótékonykodás lelkületéből fakadt, hisz tekintetéből süt az együttlét öröme. Utána minden valószínűség szerint gazdagabbnak érezte magát, mint előtte. És nem azért, mert volt egy plusz gyertyája. Életünk napsugaras – és gyertyafényes – pillanatai az igazi találkozások, melyeket gyakran nem szavak, hanem gesztusok jeleznek, fellebbentik előttünk a remény leplét. Václav Havel ezt így fogalmazta meg:

„A remény nem optimizmus. Nem meggyőződés, hogy valami jól fog végződni, hanem bizonyosság, hogy valaminek értelme van, függetlenül attól, hogy hogyan végződik”

Találkozás két ember, két világ között. Az egyik idős, a másik fiatal. Egyik szűkölködő, a másik tehetősebb. Egyik örmény, a másik angol. Egyikük talán soha nem hagyta el hazáját, a másik sok országot beutazott már. Életkörülményeik, tapasztalataik teljesen eltérnek. Mégis: az ölelés és a mosoly arcukon örömről, háláról és reményről árulkodik.

Vannak dolgok, amelyeket nem az okosoktól, a szimpatikusaktól és a divatosaktól kaphatunk meg, de még csak nem is a hozzánk közel állóktól. Csakis azoktól, akik nincsenek reflektorfényben, és valami miatt szenvednek, magányosak, kivetettek.

Húsvétra készülve szükségünk van az ilyen találkozásokra. Szükségünk van, hogy rátaláljunk az emberre és az Istenemberre másokban, hogy közelebb kerüljünk magunkhoz, Istenhez és szeretteinkhez.

Prokopp Katalin

Fotó: Merényi Zita

A fénykép 2014. júniusában, egy nemzetközi Környezetfotós Ifjúsági Csereprogram alkalmával készült az örményországi Stepanavanban, és az ehhez kapcsolódó jereváni kiállításon szerepelt.

Energiaigényes vállalkozás

„A Házasság Hete célja immár az, hogy a házasságkötésekben bekövetkezett pozitív mennyiségi változások után minőségi változások történjenek a házasságokban: kevesebb rossz házasság és válás legyen Magyarországon” – mondta az egyházak és civil szervezetek februári eseménysorozatáról Herjeczky Kornél a 10 éves Házasság Hete mozgalom koordinátora, egyben a Harmat Kiadó igazgatója. 250 programot szerveztek az idén, hogy felmutassák a házasság, a család szerepét, szépségét és nehézségeit, valamint segítséget nyújtsanak párkapcsolati problémákkal küzdőknek. Hiszen, ahogy Fekete Károly református püspök a Debreceni Nagytemplomban tartott megnyitó istentiszteleten, az Énekek Énekéhez kapcsolódó igehirdetésében mondta, „a keresés nem csak az egymásra találásért kíván sok-sok energiát, hanem abban is energiaigényes, hogy keresni kell az utakat és módokat a kapcsolataink ápolására, kiteljesítésére”.

A szegedi Fokoláre közösségi házban idén második alkalommal a legalább 25 éve házas pároknak szolgáltak fel romantikus vacsorát, a mely a Szegedma szerzője szerint „a Házasság Hete rendezvényei közül egyik legnépszerűbbnek bizonyult”. Kétségtelenül hasznosak a gyermekvállalást anyagilag is támogató rendelkezések, de a kiegyensúlyozott házasság és család elsősorban szemléletbeli kérdés, a szemléletváltáshoz pedig rengeteg személyes történetre, inspirációra, találkozásra van szükség. Ez a feladatunk a Házasság Hetén és a hétköznapiakban is, napról napra. ///

Prokopp Katalin

Prófécia és valóság

Az egyház Ferenc pápával – kérlelhetetlen kapitalizmuskritikája és a szegényekért való síkraszállása miatt – a progresszív társadalmi gondolkodás élvonalába került, és mértékadó tényezővé vált. Február 4-én a pápa találkozott a Fokoláre Mozgalomban 25 éve működő Közösségi Gazdaság (KG) képviselőivel. Az esemény lehetőséget adott számára, hogy pozitív példákat is felmutasson arra, miként lehet a pénz a szeretet eszköze és nem mammon, hogyan lehet a gazdaságot a közösség szolgálatába állítani, és újraírni a gazdaság működési szabályait.

Ez a találkozó nem csupán a vállalkozóknak szólt, hanem közgazdászoknak, politikusoknak és nekünk, hétköznapi embereknek is. A pápa azt is világossá tette, hogy a KG nem a Fokoláre Mozgalom egyik részlege, hanem egy karizma gyümölcse, amit Isten Chiara Lubichon keresztül az egész egyháznak adott, és a Fokoláre legfeljebb alázatos kurátora lehet ennek. A KG projektjében tehát bárki részt vehet, aki azonosul célkitűzéseivel és szellemiségével. A pápa felszólította a jelenlevőket, hogy ne tartsák meg magunknak, hanem vigyék szerteszét. Aki kicsit közelebből szemléli azt, ami a KG berkeiben történik, látja, hogy fáradságos, kudarcokkal és sikerekkel, reménnyel és csüggedéssel teli utazásról van szó. A KG osztozik a nagy prófécia sorsában: csak akkor valósul meg, ha vannak olyan emberek, akik minden ellenszéllel szemben hisznek abban, hogy fakadhat megújulás az evangéliumból. ///

Tóth Pál

Felelősen a jövőnkért

Az Egyházi Fejlesztők és az NCD Hungary február 17-én közös konferenciát szervezett. Jó volt ilyen körben együtt gondolkodni: felekezeti színes, egyházi rendezvénynél szokatlanul dinamikus társaság gyűlt össze. Néhány villanás a gondolatok közül, amelyekkel gazdagabbak lettünk: hajlamosak vagyunk elfelejteni, hogy a feltétel nélküli szeretetnek számos feltétele van. Pál Feri kiemelt ezek közül néhányat, mely alapvető egy kisközösségben: nem ítélt, nem minősített, nem dogmatizált, titkot tart, személyes élményekről beszél. Aláhúzta, hogy egyének és csoportok egymást kiegészítő – nem pedig egymással szembeállítandó – igazságokat képviselünk. Máté-Tóth András a vallástudós szemszögéből világított rá, mennyire fontos a társadalomfejlesztés, a teológia és a vallás összekapcsolása, illetve ennek hiánya milyen tévutakra vezethet és vezet is. Süveges Gergő és Margit bemutatta, milyen eszközöket nyújt egy egyházi csoportnak a nekik köszönhetően pár éve hazánkban is hozzáférhető Természetes Közösségfejlődés (NCD) program.

Különösen érdekes volt a kétirányú kommunikációra épülő internetes felületek szemléletformálásáról zajló beszélgetés. A Köztársaság, a Shoeshine, a Szemlélek és a 777 képviselői nehéz, a megszokott hierarchikus kommunikáció határait feszegető, de talán pont ezért is közérdekű és izgalmas feladatra vállalkoznak.

A kártya-motívum játékosan végigkísérte a napot. Az egyik kerekasztal címe ez volt: Egyházközi bridz: ászok, királyok, dámák és bubik a közösségeinkben. És mindannyian kaptunk egy kártyalapot, melynek hátoldalán ez áll: „Nekem is osztottak kártyát a közösségben.” A lapjaink pedig eltérőek. ///

Prokopp Katalin

Magyar Kurír

Kiáltás Keletről

Az Üldözött Keresztények Megsegítéséért Felelős Helyettes Államtitkárság szervezésében februárban II. Efrém Ignác szír ortodox pátriárka tartott előadást a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Jogi Karának dísztermében.

Ahogy ő maga fogalmazott, nem is előadással készült, hanem a saját tanúságtételét hozta Magyarországra az üldözött keresztények életéről. Hívó keresztény számára üldöztetést szenvedni nem lehet váratlan – mondta –, az első keresztényeket is üldözték, ahogy azóta sokakat a történelemben, és mindez megfelel az evangélium üzenetének és a keresztény hivatásnak.

A szavaiból erő és remény áradt, és egy percre sem titkolta, mennyire fontos a különböző felekezeti közel-keleti közösségek számára a nyugati keresztények támogatása – mind anyagi, mind lelki értelemben. Beszélt arról is, mit tudnak tenni a szír egyházak az embertelen körülmények között. Mindenkin segítenek, nem csak a keresztényeken, ugyanakkor nem fenntartható az az állapot, hogy csupán „etetik” a nehéz helyzetben lévőket, ugyanis ez konzerválja az ő támogatástól függő viszonyukat. Lehetőséget szeretnének teremteni a számukra, hogy a saját lábukra állhassanak. A vallási vezetők egymással folyamatos párbeszédre törek-szenek, ugyanis a párbeszéd hiánya meg nem értettséget szül, ami gyanakváshoz, az pedig gyűlölethez vezet, onnan pedig már csak egy lépés az erőszak.

Tőlünk nyugatiaktól azt kérte, hogy legyünk kritikusak a hírekkel és alaposan tájékozódjunk – de amiben mindannyian testvérként osztozhatunk, hogy Istentől kérjük a békét az egész világra. ///

Kovács Bertalan

Ménási Ágoston

A legfőbb örökség

Chiara Lubich halálának kilencedik évfordulóján a Fokoláre Mozgalom világszerte a szűkebb és tágabb értelemben vett család eszméjét helyezi a figyelem középpontjába.

► Chiara Lubich

*A Fokoláre
Mozgalom alapítója.
Lelkiségének
alappillérei a
kölsönös szeretet
és az egység.*

Ha ma itt kellene hagynom ezt a világot, és valaki megkérne, hogy egy szóban foglaljam össze *Ideálunk* lényegét, akkor azzal a biztonsággal, hogy megértitek ennek pontos értelmét, azt mondanám: Legyetek egy család!

Vannak köztetek olyanok, akik lelki vagy erkölcsi megpróbáltatás miatt szenvednek? Értsétek meg őket úgy, és jobban, mint egy anya. Adjatok nekik fényt szavaitokkal és példátokkal. Ne hagyjátok, hogy ne vegye őket körül a család melege, sőt növeljétek körülöttük.

Vannak köztetek olyanok, akik fizikailag szenvednek? Ők legyenek legkedvesebb testvéreitek. Szenvedjétek velük együtt. Törekedjétek arra, hogy a lehető legjobban értsétek meg fájdalmaik okát. Mondjátok el nekik apostoli életetek gyümölcseit azért, hogy lássák, ezekhez mindenkinél jobban ők járultak hozzá.

Vannak köztetek olyanok, akik haldokolnak? Képzeljétek bele magatokat helyzetükbe és tegyétek velük azt, amit szeretnétek, ha veletek tennének egészen az utolsó pillanatig.

Van valaki, aki valamilyen sikernek, vagy bármi másnak örül? Örüljétek vele azért, hogy vigaszába ne vegyüljön szomorúság, és ne zárkózzon be, hanem öröme mindenkié legyen.

Van valaki, aki útra indul? Ne hagyjátok úgy elmenni, hogy szívét nem töltitek be ezzel az egyetlen örökséggel, a család szellemével, hogy elvigye mindenhova, ahol megfordul. Soha, semmilyen jellegű tevékenység, akár lelki, akár apostoli legyen is, ne menjen a család szellemének rovására, azoknak a testvéreknek a kárára, akikkel együtt éltek. Ahova pedig elmentek, hogy Krisztus Ideálját elvigyétek, hogy Mária Művének hatalmas családját kiterjesszétek, nem tehettek jobbat, mint tapintattal, bölcsességgel, de határozottsággal a család szellemét teremtétek meg, amely alázatos, mások javát akarja, nem fuvalkodik fel... igazi, teljes szeretet.

Tehát ha itt kellene hagynom benneteket, akkor arra kérném Jézust, hogy ismételje bennem: Szeressétek egymást..., „*hogy legyenek mindnyájan egy*”.

Chiara Lubich a fokolarinik éves lelkigyakorlatán, a Róma közelében levő Rocca di Papában, 1973. december 25-én elhangzott beszéde. (részlet)

Forrás: centrochiarylubich.org

Fordította: Tóth Pál

Foto: C.N.

”

**A házastársak azzal,
hogy szeretik egymást,
saját boldogságukat
és az életszentségüket
munkálják.**

**Otthonuk templommá,
mennyországgá válik.**

Keresztény otthon

► Iginio Giordani //

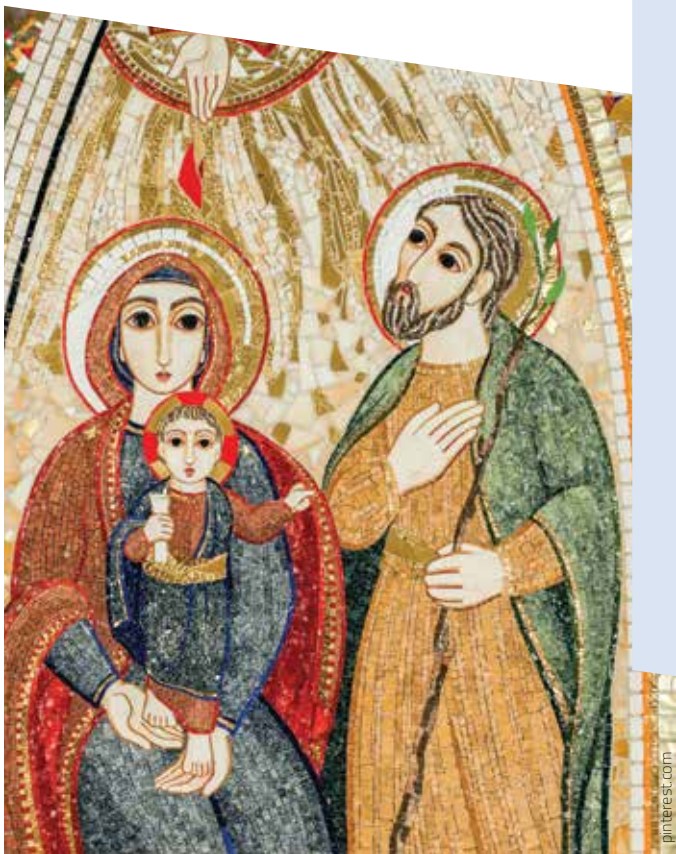
A názáreti család csodája ismétlődik meg valamilyen módon minden keresztény családban, ha ott „megszületik” Krisztus a többi ember számára. A II. Vatikáni Zsinat „*családegyháznak*” nevezi a családot, és az egyház szó azt jelenti: együttélés a szeretetben, vagyis Istenben; olyan együttélés, melynek középpontjában az Úr van. Ha ebből indulunk ki, akkor a családi otthon, minden keresztény család új testi és lelki életet fakaszt a társadalomban, közös életük „családi tűzhely”, mely melegséget sugároz a környezetében. (...) VI. Pál pápa mondja: „*A házasság és a család által Isten bölcsen egyesített két lényeges emberi valóságot: az élet továbbadásának küldetését, valamint a férfi és a nő kölcsönös és törvényes szeretetét*.” Költő soha nem emelte ilyen fenséges magasságba a házastársi szeretetet. A krisztusi vallásban a család valóban költői magaslatokba került, a társadalmiság középpontja és forrása lett. Ha szeretet van, akkor van élet, ez a házastársi kötelék elsődleges feltétele. (...)

Ha a házastársak szeretik egymást, megszentelődnek. Istent adják egymásnak, aki a Szeretet, és erről tesznek tanúságot. Szeretetük jel az emberek előtt, hogy valóban keresztények és Isten életét élik. Az ókori világ megtért, amikor látta, mennyire szeretik egymást a keresztények, kezdve a családjuk körében. Ebből látták, hogy igaz a vallásuk és Isten jelen van bennük.

A házastársak azzal, hogy szeretik egymást, saját boldogságukat és az életszentségüket munkálják. Otthonuk templommá, mennyországgá válik. A szeretetben áll a család erejének, egyetértésének a titka és az élet nehézségeinek megoldása. Ha nincs szeretet, akkor a családdal együtt az egész emberi lét is kudarcot vall. Az életszentségben áll tehát a lelki egészség, mely hatással van a testünkre is, és mint tiszta, gyógyító hullám kiárad az egész társadalomra. A keresztény otthonból születik Isten népe. //

Forrás: focolare.org

Fordította: Tóth Judit

MÁRCIUS

„...engesztelődjétek ki az Istennel!”

(vö. 2Kor 5,20)

themichgancatholic.org

► Letizia Magri

A földön sokfelé dülnek kegyetlen és véget nem érő háborúk, és pusztítanak családokat, törzseket és népeket.

Egy húszéves lány, Glória meséli:

„Megtudtuk, hogy az egyik falut felégették, és sokan vannak, akiknek semmijük sem maradt. Barátaimmal összegyűjtöttük, amiről úgy gondoltuk, hogy hasznos lehet: matracot, ruhát, élelmiszert. Nyolc órát utaztunk, míg odaértünk, és teljesen kétségbeesve találtuk ezeket az embereket. Meghallgattuk, vigasztaltuk, átöleltük, biztattuk őket. Az egyik család azt mondta: »A kislányunk bent volt a házban, amikor fölgyújtották, és úgy éreztük, mi is meghaltunk vele együtt. A ti szeretetetekből erőt merítettünk, hogy meg tudjunk bocsátani azoknak, akik ezt tették.«”

Pál apostol tapasztalata is hasonló, mert üldözte a keresztényeket¹, aztán teljesen váratlanul egyik útja során találkozott Isten ingyenes szeretetével. Isten pedig éppen őt küldte, hogy nevében hirdesse a kiengesztelődést.²

Így szenvedélyes és hiteles tanúságtevője lett Jézus misztériumának: halálának és föltámadásának, amellyel kiengesztelte a világot Istennel, hogy mindenki megismerhesse és megélhesse a közösséget vele és a testvérekkel.³ Pál igehirdetése által az evangéliumi üzenet: „engesztelődjétek ki Istennel”, még a pogányokhoz is eljutott és meghódította őket, pedig akkoriban úgy tekintettek rájuk, hogy ők állnak legmeszesebb az üdvösségtől.

Hagyjuk, hogy Isten irgalma – túlradó szeretete – a mi szívünket is meggyógyítsa, annak ellenére, hogy sokszor elbizonytalanodunk a hibáink és tévedéseink miatt, amelyek el akarják hitetni velünk, hogy nincs is szükségünk erre. Ő végre szabaddá tesz minket, hogy másokkal is megosszuk ezt a mérhetetlen kincset, és hozzájáruljunk a béke építéséhez, mely Isten terve az emberiségről és az egész teremtett világról. Ez fölötté áll a

történelem minden ellentmondásának, ahogy Chiara Lubich is írja:

„(...) A kereszten, Fiának halála által Isten tanúságot tett irántunk való végtelen szeretetéről. Krisztus keresztje által kiengesztelt minket önmagával. Hitünknek ez az alapigazsága ma különösen is aktuális. Ez az a kinyilatkoztatás, amelyet az emberiség vár: igen, Isten szeretete mindenkihez közel van, és mindenkit túlradóan szeret. A mai világnak szüksége van erre a hírre, de mi csak akkor tudjuk ezt elmondani, ha előbb meggyőzzük önmagunkat. Újra és újra meg kell hallanunk ezt a hírt, és éreznünk, hogy Isten szeretete vesz körül bennünket akkor is, amikor ennek az ellenkezőjét gondolnánk. (...) A magatartásunkkal kellene hihetővé tennünk ezt az igazságot, amelyet hirdetünk. Jézus világosan megmondta, hogy mielőtt az oltárra visszük az áldozatunkat, ki kell békülnünk testvéreinkkel, ha valami panaszuk van ellenünk (vö. Mt 5,23–24)... Szeressük egymást úgy, ahogy ő szeretett minket, ne zárkózzunk be és ne legyenek előítéleteink, hanem nyitottan fogadjuk be és értékeliük felebarátaink pozitívumait, legyünk készek az életünket adni egymásért. Ez Jézus legfőbb parancsa, a keresztények megkülönböztető jegye, amely ma ugyanúgy érvényes, mint Krisztus első követőinek idejében. Ha megéljük ezt az ígét, akkor valóban a kiengesztelődés magvetői leszünk.”⁴

Ha így élünk, napjaink tele lesznek baráti és kiengesztelődést hozó gesztusokkal a családunkban, a családok között, az egyházunkban és az egyházak között és minden vallási és világi közösségben, ahová tartozunk. ///

Fordította: Reskovits Ágnes

Az életigéhez fűzött magyarázat a közösségi lelkeségből és a Fokoláre Mozgalom tapasztalatából merít. Többet készítek, és egy személy, jelenleg Letizia Magri véglegesíti.

¹ Vö. ApCsel 22,4; ² Vö. 2Kor 5,20; ³ Vö. Ef 2,13

⁴ Eredeti teljes szöveg: Città Nuova 1996/24, 37.

Szelíd integráció

„Ha megtapasztaltuk a szeretetét, akkor nekünk is szeretnünk kell, bátran odalépni, ahol megosztottságot, perlekedést, gyűlöletet látunk, hogy egyetértést, békét és egységet vigyünk.”

A januári életigének ez a mondata inspirált, miközben a szülői értekezletre készültem. Óvónő vagyok, szeptemberben kiscsoportot kaptam és a gyerekekkel, szüleikkel új esélyek, kihívások, kapcsolatok előtt álltunk. Meggyőződésemm volt, hogy ezeken keresztül is Isten országa épülhet. Fialat munkatársnőmmel együtt élhetem meg mindezt, akivel kapcsolatunk közvetlen, célkitűzéseink közősek.

A gyerekek között van egy sajátos nevelési igényű kisfiú. Beszédészlelési és értési problémái, magatartászavara miatt hamar kitűnt a csoportból. Nem volt agresszív, de szokatlan megnyilvánulásai miatt néhány kisgyerek elkezdett félni tőle. Erről beszéltek otthon szüleiknek, akik, talán túlfélteve ezeket a kicsiket, elkezdtek aggódni. A kisfiú, nevezzük Gábornak, örökbefogadott gyermek, amit szülei titkolnak mindannyiunk előtt. Eközben viselkedését nehezen tolerálják, és ráadásul elég zárkózottak, nehezen megközelíthetőek. Gábort először próbáltuk megismerni, megszelídíteni, majd elfogadtatni a többiekkel. Különböző praktikákkal, munkatársnőmmel közösen küzdöttünk érte, nevelői kihívás volt ez számunkra, és ajándéknak tekintettük őt.

Hamarosan úgy láttuk, sikerrel járunk, a gyerekek megszokták másságát. Gábor szociálisan fejlődik, szülei kezdenek megbízni bennünk. De nem tudnak nyitni a többi szülő felé, kerülnek a találkozási alkalmakat.

Időközben elindult egy rosszindulatú kibeszélés. A szülői értekezlet időpontjához közeledve ezt mi is megtudtuk. Felkészültünk az összes eshetőségre, mit tudunk majd elmondani, s mi az, amiről mi sem beszélhetünk. De egy szívvel és lélekkel tudtuk, őszintének kell lennünk és bátran felvállalni a problémát. Gábor védelmére kell keltnünk, de a szülőket megértve, aggodalmukat meghallgatva.

A szülői értekezleten mi egymás elfogadásáról, kapcsolataink áttetszőségéről is beszélünk, a résztvevők viszont még szóba sem hozták a problémát. Csak miután többen, köztük Gábor édesanyja is, hazamentek, jelezték néhányan, hogy azért ők még szeretnének erről a helyzetről beszélni. Az egyik édesapa konkrétan feltette a kérdést, hogy mit keres Gábor a csoportban, amikor őt szegregáltak kellene nevelni, és kijelentette, ha a gyereket emiatt maradandó károsodás éri, az óvodát fogja feljelenteni. Éreztem, ezt az apukát először is meg kell értenem. Nyilvánvaló, hogy felnagyítja a dolgot, és az aggodalma gúzsba köti. Próbáltam megnyugtatóni, beszéltem nekik Gábor fejlődéséről, mi mindent tudunk vele elérni a többi kisgyerekek közreműködésével.

Nem gondolom, hogy teljesen egyetértett velem, de az, hogy nyíltan beszélhetett a problémáról, ami így a többek számára is világosabbá vált, talán segíthet nagylelkűbbé válni. Hazafelé szövetséget kötöttem Istennel és az órangyalokkal: óvónőként vállalom ezt a kihívást, a tőlem telhető legjobban próbálom szeretni ezt a kisfiút, akit kincsként kapott közösségünk, ők pedig segítsenek vigyázni rá, és a többi kicsire egyaránt!

Ezt elmondtam kolléganőmnek is. Örült ennek a gondolatnak, de velem együtt örül annak is, amikor látjuk, a gyerekek sem félnek már Gábortól, mellé ülnek maguktól, értékelik, ha jól csinál valamit. ///

E. Gy-né

Karácsony előtti ajándék

Munkahelyemen a vezetők részéről időnként kapunk hideget-meleget, sokszor nem is értjük, miért. Most is így történt, mert főnökasszonyunk leszűrő levelét olvasva nagyon indulatosak letünk, igazságtalannak éreztük, amit leírt, és azt is, ahogy közölte. Az tette még fájdalmasabbá, hogy úgy fogalmazott, ezt még karácsony előtti „ajándéknak” szánja. Az életigébe kapaszkodva azon gondolkodtam, hogyan fordíthatom meg a többiek negatív hangulatát, és hogyan irányíthatnám a figyelmet a lényegre, az ünnepre. Készítettem otthon egy adventi koszorút az irodába is, s miután bevittem, tudtam beszélni a liturgikus színek jelentéséről, az adventi időszak fontosságáról családunk életében. Másnap már a többiek is hoztak ezt-azt, amivel kicsit ünnepivé varázsoltuk az irodákat. Jutott belőle a főnökasszonyunk szobájába, íróasztala köré is. Nagyon örültem, hogy a kollégákkal együtt a sérelem fájdalmát az ünnepi készülődés örömévé tudtuk átalakítani. ///

Beke Edit

ÁPRILIS

„Maradj velünk, mert esteledik.”

(Lk 24,29)

► Letizia Magri

Ezt a kérést intézi a hozzájuk szegődött ismeretlenhez a két útítárs a Jeruzsálemből Emmausba vezető úton, miután arról „beszélgettek és tanakodtak”, ami az előző napokban a városban történt. Úgy tűnt ő az egyetlen, aki nem tud semmit az eseményekről, ezért maguk közé fogadják és mesélnek neki arról az emberről, „aki próféta volt, hatalmas tettben és szóban az Isten és az egész nép előtt”, és ők bíztak benne. Azonban a főpapjaik és a zsidó hatóságok a rómaiak kezére adták, aztán halálra ítélték, és keresztre feszítették. Hatalmas tragédia ez, amelynek maguk sem értik az értelmét. Útközben az ismeretlen az írásokból kiindulva segít nekik megérteni ezeknek az eseményeknek a lényegét, és újra lángra gyújtja a szívükben a reményt. Amikor Emmausba érnek, meghívják vacsorára : „Maradj velünk, mert esteledik.” Miközben együtt étkeznek, az ismeretlen megáldja a kenyeret és odanyújtja nekik. Erről a mozdulatról fölismerik őt: a Megfeszített halott volt, de most föltámadt! A két ember rögtön megváltoztatja a tervét: visszatérnek Jeruzsálembe, hogy fölkeressék a többi tanítványt, és elmondják nekik a nagy hírt.

Lehet, hogy mi is csalódottak vagyunk, felháborodunk és elveszítjük a bátorságot, mert tragikus, hogy tehetetlenek vagyunk bizonyos igazságtalanságok láttán, amelyek ártatlan és védtelen embereket érnek. Saját életünkben is jelen van a fájdalom, a bizonytalanság és a homály... Mennyire szeretnénk ezt átalakítani, hogy béke, remény és fény töltsön el bennünket és a többieket is. Valóban szeretnénk találkozni Valakivel, aki mélyen megért és fényt ad életutunkon? Jézus, az Isten-ember azért, hogy feltétlenül azonosuljon mindannyiunkkal saját helyzetünkben, szabadon elfogadta, hogy hozzánk hasonlóan megtapasztalja a fájdalom sötéttségét. A testi fájdalmat, de a belső fájdalmat is: barátai megtagadták, és még Istentől is elhagyatva érezte magát, akit mindig Atyjának nevezett. Mivel rendíthetetlenül bízott Isten szeretetében, legyőzte ezt a hatalmas fájdalmat, újra rábízta magát,

tőle pedig új életet kapott. Ezen az úton vezet és kísér bennünket embereket is: „Ő jelen van mindabban, aminek fájdalom íze van. ... Törekedjünk tehát felismerni Jézust minden aggodalomban, az élet megpróbáltatásaiban, minden sötétségben, saját tragédiánkban és másokéban, a körülöttünk élő emberiség gyötrelmeiben. Ő ott van ezekben, mivel magára vette mindegyiket. Elég, ... ha teszünk valami konkrétat azért, hogy enyhítsük szenvedéseit a szegényekben, ... s felfedezzük az élet új teljességét.” Egy hétéves kislány mesélte: „Nagyon sokat szenvedtem, amikor apukám börtönbe került. Jézust szerettem benne. Így nem sírtam, amikor elmentünk meglátogatni.” Egy fiatalasszony pedig így vall: „Férjem, Roberto mellett voltam élete utolsó hónapjaiban, miután megállapították, hogy nincs remény. El sem mozdultam mellőle. Őt láttam és Jézust láttam... Roberto a kereszten volt, tényleg a kereszten.” Kölcsönös szeretetük útmutatás volt a barátaik számára. Segíteni kezdtek, és ebből egy szolidaritási akció született, amely még ma is tart, kiterjedt sokakra, sőt egy szociális egyesület is született belőle „Átöleljük a Világot” néven. „Amit Robertoval megéltünk – meséli az egyik barátja – arra indított, hogy kövessük őt az Istenhez vezető úton. Sokszor megkérdeztük, mi értelme van a szenvedésnek, a betegségnek, a halálnak. Azt hiszem, hogy aki részesült abban az ajándékban, hogy Roberto mellett járhatta be életútjának egy szakaszát, elég világosan tudja erre a választ.” Ebben a hónapban minden keresztény Jézus halálának és föltámadásának titkát ünnepli. Legyen ez alkalom arra, hogy újra lángra lobbantsuk hitünket Isten szeretetében, aki lehetővé teszi, hogy a fájdalmat szeretetté alakítsuk. Minden elszakadás, elválás, kudarc, sőt még a halál is, fény és béke forrása lehet számunkra is. Minden élethelyzetben legyünk biztosak Isten közelségében, és ismételjük mi is bizalommal az emmauszi tanítványok kérését: „Maradj velünk, mert esteledik.”

Fordította: Reskovits Ágnes

¹ Vö. Lk 24,19; ² Vö. Mt 27,46; Mk 15,34³ Vö. Lk 23,46; ⁴ Az Élet Igéje, 1999. április

Passzívan aktív

Giuseppina: Évtizedekig aktívan jelen voltunk a Fokoláre Mozgalom családjaiért végzett munkában, de most átadtuk feladatunkat egy másik házaspárnak. Valóban, Isten időnként azt kéri, hogy szakadjunk el attól a jótól, amit igyekeztünk megtenni. Ez a „vágás” egészen az elevenembe hatolt, de a kegyelmet is megtapasztaltam, hogy jól éljem ezt az új életszakaszt. Ez azért volt, hogy szorosabban önmagához kössön minket. Azért vette el az eddigieket, mert nagyobb mértékű szeretetet kér. Giulióval most sokkal több időnk van a közös imára, a közös elmélkedésre. Eddig talán soha nem imádkoztunk ilyen intenzíven a mozgalom családjaiért, mint most.

Giulio: Lassan húsz éve lesz, hogy megbetegedtem: súlyos agyvérzés következtében Isten megfosztott önállóságomtól. A sok nehézség ellenére ezek voltak életem legszebb éveit, mert mindennapi kapcsolatba kerültem Istennel, amit korábban nem éltem meg. Az elhagyott Jézus azokra a dolgokra nyitotta meg a lelkemet, melyeknek valódi értékük van. Nyilván a többi családdal megélt kapcsolat segített és elfogadtatta velem a betegséget. Felfedeztem Isten szeretetét, és hogy napról napra gondomat viseli. „Semmi sem véletlen, ami velem történik” – fogalmaztam meg magamnak. Számunkra a kimondott „örökre” nem a szépséget, a jó egészséget jelent, hanem azt, hogy minden nap beleszeretünk a köztünk lévő Jézusba, akit igyekszünk jelenvalóvá tenni. ///

Giuseppina és Giulio Ciarrocchi

Fordította: Tóth Judit

Különös bevásárlás

Az egész úgy indult, mint egy átlagos bevásárlás. A megvásárolni kívánt árut már a szalagra helyeztem, némán meredtem magam elé, s már a délutáni teendőimen morfondíroztam. Közben érzékelttem, hogy a mögöttem álló is kezdett kipakolni, de csak akkor pillantottam oda, amikor egy másik sorban állóval az áru tetemes mennyisége miatt szóváltásba keveredett. Való igaz, tényleg soknak tűnt a harminc kutyakonzerv, a lisztek, cukrok és egyéb alapélelmiszerek tömkelege, és emiatt lassan is haladt a kipakolás. Miután a pénztáros közreműködésével a vita lezárult, az elhanyagolt külsejű, kövérkés, nehezen mozgó idős nőlgý váratlanul hozzám fordult:

– Megtenné, hogy hazavisz? Itt lakom a közelben, busszal jöttem, de visszafelé már nem tudom elcipelni ezt a sok mindent. Kifizetem a költségét. Lenémított a döbbenet. Vásárol egy kocsinyi árut és a pénztárnál még azt sem tudja, hogyan fogja hazavinni? Micsoda felelőtlenség! (Vagy micsoda hit! – szólal meg bennem egy másik hang.) Most görgettem végig magamban, hogy mennyi dolgom van délután! Miért pont én? (De miért ne én?) A nőnre nézek, és egy ápolatlan, rossz szagú, taszító teremtetést látok. (Vagy Jézust?)

– Jó, rendben van, elviszem – válaszolom, inkább a helyzet kínossága miatt, mintsem szívből.

Előbb kiviszem a saját holmimat, aztán visszajövök, és együtt visszük az övét. Elkezd pakolni a csomagtartóba, alig fér el a rengeteg holmi.

– Maga csak pakoljon, én még bemelegyek ide a patikába, ott is kell még vásárolnom – mondja, és csoszogva elindul a szomszédos épület felé.

Kicsit bosszankodom: rabolja az időmet, ugyanakkor lenyűgöz a bizalom:

itt meri hagyni a kocsimban ezt a rengeteg holmit. Valami átfordul bennem. Mit tehetnék még érte? Hátrébb állítom az ülést, hogy majd könnyebben beférjen. Végre jön, elé megyek, átveszem a csomagját, ő meg nagy nehézkösen beszáll, végre indulhatunk. A kocsiban kérdezgetem, s nagy lendülettel mesél a családjáról és betegségeinek szövevényes történetéről, kétmondatonként közbeszúrva: – Nagyon köszönöm, hogy hazavisz, Istenke áldja meg! Megérkezünk végre, tényleg nem lakik messze. Felviszem a csomagokat a szegényes, koszos, kicsi ház verandájára.

– Nem tartozik semmivel, minden jól! – köszönök el.

– Isten áldja meg, és az egész családját is – hálálkodik.

Ahogy hazafelé hajtok, orromban érzem a kocsiban maradt kellemetlen, áporodott szagot, de nemcsak azt, hanem Krisztus jó illatát is. ///

Csikné Sisák Zita

Arannyá vált megbocsátás

Egy krízisben lévő
kisgyermekes
pár megtalálja
a sebek
begyógyításának
és kapcsolatuk
újjaépítésének
eszközeit.

© Depositphotos.com / Dmitry Kalinovsky

Laura: Mintha nem lett volna épp elég gondunk, édesanyám, aki rokkant apukámat és kis-korú öcsémet gondozta, súlyosan megbetegedett. Nem tehettem meg, hogy azonnal haza ne menjek Uruguayba, legalább néhány hónapra, ráadásul nem tudtam, lesz-e még lehetőségem megmutatni a kisbabát anyukámnak. De ebben az időszakban Federicóval szinte már két külön világban éltünk: én otthon a kisfiunkkal, ő pedig állandóan házon kívül, hogy elmeneküljön a közöttünk lévő feszültségek elől. Amikor egymás szemébe néztünk, csak haragot, fáradtságot és meg nem értést láttunk. Indulás előtt ezt mondtam neki: „Amikor visszajövök, vagy elhagyjuk egymást, vagy örökre együtt maradunk.”

Federico: Nem sok esély van rá, hogy egy olasz fiú és egy uruguayi lány találkozzon. Velünk mégis megtörtént. Hét évvel ezelőtt ismertem meg Laurát egy római latin-amerikai központban, ahol én a szervezésben segítettem, ő pedig a nyelvtudását használta. Találkozott a tekintetünk, és nem sokkal később összeköltöztünk. Az anyagi szűkösség miatt arra kényszerültünk, hogy elhagyjuk a nagyvárost, és a szüleimhez menjünk vidékre, különösen azért, mert úgy tűnt, megvalósul az egyik leghőbb vágyunk: gyermekünk érkezik. Nagyon boldogok voltunk, de a szüléssel járó stressz és az életkörülményeink hirtelen megváltozása szinte annyi időt sem hagyott, hogy levegőhöz jussunk.

Federico: A fizikai távolság a szívünket is eltávolította egymástól. Teltek a hónapok, de nem jött haza, én pedig egyre inkább más utakat jártam. Úgy éreztem, az őszinteségből fakadóan meg kell mondanom neki, hogy nem szeretném vele folytatni, és akár ott is maradhat a családjával.

Laura: Ez nagyon fájdalmas volt, még akkor is, ha számítottam rá. Összeszedtem minden erőmet, félretettem a fájdalmamat és úgy döntöttem, visszamegyek Olaszországba, annak tudatában, hogy nem sok esélyem van. És tényleg: amikor hazaértem, hallani sem akart arról, hogy együtt legyünk.

”

**Folytak a
könnyeim,
de a lelkem
szárnyalt.**

Federico: Egyik nap megosztottam a testvéremmel mindazt, amit éltem. Egy tapasztalt párról mesélt nekem, akik talán tudnának nekünk segíteni. Nem volt túl meggyőző, de végül belementem, ha másért nem, a kisbaba érdekében. Arra gondoltam, talán ez a pár segít majd úgy elválnunk, hogy ez ne robbantsen ki háborút közöttünk. Májusi délután volt. A kertben, ahol találkoztunk a párral, egy cseresznyefa állt, teli pirosuló gyümölcsökkel. Körülöttünk minden a reményről és a békéről beszélt, de a lelkünkben szüntelenül ellentmondásos érzelmek háborogtak. A férfi erős kézszorításától és feleségének gyengéd tekintetétől valami borzongásféle futott végig rajtam, és láttam, hogy ez Laurát is megérintette. Fél órát beszélgettünk. Aznap este mindent félretettem magamban, és úgy döntöttem, hazamegyek. Ahogy beléptem a házba, csak úgy folytak a könnyeim, de a lelkem szárnyalt... talán mégis képes leszek rá!

Laura: Nem akartam hinni a szememnek, amikor megláttam Federicót! Másodszor Loppianóban találkoztunk ezzel a párral, ahol hozzánk hasonló, krízisben lévő párokat is megismertünk. De a változás addigra már elindult bennünk. Ezen a kurzuson, amit a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó családok szerveztek, szó volt egy japán művészeti technikáról, a kintsugi. A kintsugi szerint, ha egy kerámia edény eltörik, nem szabad kidobni, hanem aranytartalmú festékkel kell megragasztani, és ettől még értékesebb válik.

A körülöttünk lévő légkör észrevétlenül formált át minket. Megértettük, hogy a mi aranyunk, amely újjáalkothatja a kapcsolatunkat, a megbocsátás, amelyet egymástól kérünk, és amelyben megtaláljuk az erőt, hogy kölcsönösen egymásnak ajándékozzuk magunkat.

Federico: A sok impulzus – az egység lelkesége, amelyre a kurzus épült, a szakértők tanácsai, más párok segítsége – megerősítette bennünk a vágyat, hogy közösen újjászülessünk, és lendületet adott a változtatáshoz. Azóta minden nap kinyilvánítjuk egymásnak, hogy készek vagyunk újrakezdeni, nem veszünk semmit magától értetődőnek, és mindig újra megerősítjük egymást ebben a kölcsönös bizalomban.

Laura: Két év elteltével meghoztunk egy komoly döntést. Elhatároztuk, hogy egyházilag is összeházasodunk, hogy ezáltal maga a Szeretet öröködjön az életünk fölött és soha ne szűnjön meg közöttünk. Most a második gyermekünket várjuk, júliusban érkezik. Úgy tűnik, a Szeretet-Istennek végül sikerült egyenesen írni életünk teljesen összekuszálódott sorai között. ///

Forrás: focolare.org
Fordította: Kovács Bertalan

Túl a félelem alagútján

Sokszínű világunk megismerésében akadályoz minket az újtól való félelem.

► **Visy Petra** //

Pszichológus, jelenleg iskolapszichológusként dolgozik egy budapesti középiskolában.

Főhősünk iparkodó léptein kívül semmi más nem hallatszik a kihalt éjszakai városrészben. Az utca koromsötétbe burkolózva fut a távolba. Hátborzongató zene kapcsolódik be a ritmikus menetelés monoton folyamába. A főhős szuszogását szinte az arcunkon érezzük és feszülten várjuk, hogy mi történik, ha az út végéhez ér... feszülten figyelünk... félünk... Az élményt gyakran tapasztaljuk a horrorfilmek kockáit nézve. A forgatókönyv rendszerint ugyanaz: sötétség, fojtogató csend, szokatlan, bizonytalanságot sugalló hangközökkel tűzdelt háttérzene, és a horrorfilmek tán legalapvetőbb eszköze: *a kiszámíthatatlanság*, ami azt jelenti, nem tudjuk, mi vár ránk. Mindennapi életünk sűrűn tűzdelt a kiszámíthatatlan, és ezért félelmet keltő helyzetekkel. Félünk az első vizsgánktól, félünk, ha először kell a megszokottól eltérő útvonalon utaznunk. Félünk a számunkra új orvosi vizsgálatoktól, az első munkanaptól. Félünk az új társaságtól és az idegenektől. A felsorolt esetekben a kiszámíthatatlanság mellett még egy alapvető jellegzetesség húzódik a félelmek mögött: *az ismeretlenség*.

A horrorfilm szereplőjével azonosulva rettegés fog el bennünket, mert nem tudjuk, ki vagy mi fogad az akkor még sötétség fedte útszakaszon. Hívatlanul torpedóznak minket a rosszabbnál rosszabb gondolatok, melyek rendszerint így kezdődnek: „Mi van, ha...” Félelmeink leküzdésében és kezelésében sokat segíthet, ha a helyzetet némi racionalitással kezelve átgondoljuk, hogy az eszünkbe ötlő, negatív kimenetelű események helyett, illetve mellett még milyen más opciók jöhetnek szóba. Vagyis milyen pozitív gondolatokkal egészíthetnénk ki a „Mi van, ha...” kezdetű mondatot. Több kimenet is eszünkbe juthat a hazafelé tartó szereplő bőrébe bújva. A sarokhoz érve nem kizárt, hogy a kedvenc üzletünk kirakatát pillantjuk meg a régóta áhított leárazás reklámjával. Összefuthatunk a barátainkkal, akik épp vacsorázni tartanak és felajánlják, csatlakozzunk hozzájuk. Könnyen előfordulhat, hogy egy gyámoltalan állat néz ránk, meleg otthonra, kedves simogatásra kérlelő tekintettel. A lehetséges pozitív történetek számbavételével a félelmet kiváltó helyzetek más megvilágításba kerülnek. Közelebb kerül annak

gondolata, hogy az ismeretlen nem csak rossz, hanem különleges, pozitív, építő is lehet, mely további ismeretszerzésre sarkall.

A félelemnek fontos szerepe lehet önmagunk megvédésében, amikor fenyegetést jelentő helyzetekben küzdésre vagy menekülésre sarkall. Ugyanakkor, rajtunk eluralkodva sok tudástól és pozitív, növekedésünket szolgáló tapasztalattól foszthat meg bennünket. Például, ha a repüléstől való félelmünk miatt nem utazunk, kisebb eséllyel látunk különböző kultúrákat, kóstolunk meg különleges ételeket, ismerünk meg új embereket, kötünk kontinenseken átívelő barátságokat.

Az így megszerezhető tudás hiánya, az ismeretlen – akár csak a sötét utcaszakasz – további félelmet szül. Ezzel pedig komoly veszélyeknek tehetjük ki magunkat. Hisz, ha félünk, erőteljesebben érezzük, hogy mindenáron meg kell védenünk magunkat. És bármilyen eszköz jó lehet, hogy minél tovább elkerüljük, távol tartsuk a félelmet kiváltó ismeretlent. A kirekesztés enyhébb megnyilvánulásaitól egészen a súlyos, akár életellenes cselekedetekig duzzadó esetek mögött alapvetően félelem húzódik: a másétól, és sok esetben ezzel egyidejűleg az ismeretlentől való félelem.

Tudatossággal azonban tehetünk az ellen, hogy a félelmeink irányítsanak, hogy az ismeretlen miatt vakon tapogatózzunk a sötétben. Tanácsos lehet félelmeinket tudásszerzéssel, utánaolvasással, beszélgetéssel csökkenteni. A ballagó óvodás töretlenül faggatja szüleit arról, hogy milyen az iskola: „ki a csuda jár oda?” A sulí az azzal kapcsolatos mesék, mondókák által közelebb kerül hozzá, ismerősebbnek tűnik. Ha egy nálunk tapasztaltabb mesél az érettségi vizsga menetéről, félelmünk oldódik, hiszen egyre többet tudunk a helyzetről, annak kihívásairól, nehézségeiről. Hitünkben való elbizonytalanodásunk, ezzel kapcsolatos félelmeink legjobb ellenszere lehet a Biblia olvasása, a beszélgetések Istenről és Istennel. Fontos, hogy gyerekeink felé is azt képviseljük, kérdezni nem szégyen, sokkal jobb a nyitottság a világgal, embertársainkkal kapcsolatos ismeretre, tudásra, mely birtokában a világ és a benne élők nem feketék és fehérek, hanem az egyre gyarapodó ismeretek által egy színesebb, gazdagabb, dúsabb egész szerves részei. Ezzel a hozzáállással pedig az elfogadó és a toleráns magatartásra ösztönözhetjük szűkebb és tágabb környezetünket. ///

Öröm és szépség

► **Maria és Raimondo Scotto** //

„A gyermekeinkkel és a rokonainkkal szemben sokszor megtapasztaljuk a szavak hiábavalóságát. Elnyelik őket a saját – gyakran konzumista – érdekeik, elutasítanak mindennemű lelki gondolatot. Nem tudunk hatással lenni rájuk, azzal sem, ha általános érvényű, a házasságunk első napjától fogva fontos értékekről beszélünk nekik. Védtelennek és boldogtalannak látjuk őket, de nem tudjuk, hogyan segítsünk.” – Angela T. – Campania

Mi is sokszor megtapasztaljuk a tehetetlenség érzését a rosszal szemben, amely, úgy tűnik, elfojtja azokat a jó magvakat, melyeket szereteteink szívébe vetettünk. De igyekszünk megőrizni a reményt, és mindennap újjászületni, begyűjteni a megkeményedett szív látszólagos közönye mögött rejtőző jó legkisebb morzsáit is. Vannak az életben olyan pillanatok, amikor nem támaszkodhatunk a beszédre. A kereszten Jézust is elhagyták a szavak, és mégis, ebben a pillanatban is tanúbizonyságát adta végtelen szeretetének. Mi is életünkkel mutathatjuk meg az ingyenes önjárandékozásból és a mindennapos újrakezdésből fakadó szépséget és örömet. Ez lesz a mi „prédikációnk”, amely kitörölhetetlen nyomot hagy, a legszebb örökség, amit a hozzánk közel állókra hagyhatunk. Vidám, hűséges és szép, de az élet elkerülhetetlen bonyolultságából adódóan mégis a törekeny házastársi szeretetünk a tanúságtétel hatékony eszközévé válhat. Hisz a világnak a látszat ellenére égető szüksége van igazi példákra. Kétségtelenül fontos lehet az is, hogy kifejtsük a véleményünket, támogassunk egy-egy ötletet, de csak a megfelelő pillanatban és a kellő elfogulatlansággal. Anélkül, hogy meggyőzni vagy „megtéríteni” akarnánk. Tartsuk mindig szem előtt, hogy könnyebb befogadni a szavainkat, ha egy természetes és nyugodt életvitel áll mögöttük. Vonzó, ha a kis dolgoknak is tudunk örülni, szeretetreméltóan viselkedünk, ügyelünk a megjelenésünkre, és képesek vagyunk a pihenésre. Ha nem folytonos rohanásban élünk, hanem készen állunk arra, hogy odaadjuk magunkat az elesetteknek, időt fordítsunk azokra, akik csak meghallgatásra vágnak, és derűt vigyünk a környezetünkbe. ///

© Depositphotos.com/Edward Bartel

Hóvirág Péter

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy nagy kerek erdő. Az erdő két hegyen terült el, s köztük egy völgy húzódott csörgedező patakka. Az erdőben fák és bokrok nőttek, a bokrok alján tavasszal és nyáron virágok pompáztak. Madárdaltól hangzott a környék, elvegyülve a kirándulók vidám csevegésével.

De most a Tél ideje volt, Fagy apó uralkodott, s mindent belepett a hó. Egy tölgyfa közelében, föld alatti lakásában mély álmát aludta a Hóvirág család. Tavasz tünderről álmodtak, aki már közeledik, és ha végre megjön, csodás dolgok fognak történni. Hallott már erről valamit Hóvirág Peti is, aki éppen kezdett ébredezni, és sehogy sem fért a bőrében.

– Maradj nyugton, Peti, még korán van, aludj még egy kicsit! – szolt rá Hóvirág mama. Peti megpróbálta, de nem sikerült. Újra elkezdett mocorogni, és közben eszébe jutott valami. De a mocorgásra most Hóvirág papa ébredt fel, s dörgedelmesen rászolt Petire:
– Azonnal menj vissza az ágyadba, és maradj nyugton!

Hát éppen ez az, ami nem sikerült Petinek. Amikor a szülők újra elaludtak, elhatározta, hogy ő bizony nem vár semmire, megnézi, mi van odafönt. Addig mocorgott, nyújtózkodott, ágaskodott, amíg egyszer csak nagy-nagy fehérség vette körül.

– De gyönyörű! És milyen hideg! Jaj, mindjárt megfagyok! Mama, Papa, segítsenek! – kiáltotta.

De nem segített senki, szülei meg se hallották kétségbeesett kiáltozását. Valaki azonban meghallotta. Szellőcske éppen arra járt, s észrevette a fagytól reszkető hóvirággyereket.

– Te meg hogy kerülsz ide? – kérdezte meglepődve.

– Hát nagyon kíváncsi voltam már..., pedig mondták a szüleim, hogy még korán van, de nem hallgattam rájuk. Nem tudod, hogy mehetnék vissza?

– Vissza már nem mehetsz sehogy. Itt fogsz megfagyni – mondta sajnálkozva Szellőcske.

– Jaj, ne! Légy szíves, segíts rajtam valahogy! Már nagyon bánom, hogy nem hallgattam a szüleimre! – szípogetta Peti.

– Én gyenge vagyok ahhoz, hogy segítek rajtad. Azt tudom tenni, hogy szólok apámnak. Ő a Szél. Erős, és sokfelé járt már. Bizonyára kitalál valamit – vigasztalta.

Éppen jött is a Szél. Rögtön látta, hogy mi a helyzet.

– Megérdemelnéd te kölyök, hogy rád fújjam a Fagyot. De Szellőcske olyan szépen kért, és én nagyon szeretem őt. Mindjárt kitalálok valamit. Áhá! Itt ezen a bokron még maradt néhány levél. Azokat rád fújom és betakarlak vele.

Peti érezte, ahogy egy paplan betakarja őt, alábbhagyott a reszketése, már nem fázott. Becsukta a szemét, és az izgalmaktól kimerülve elszundított.

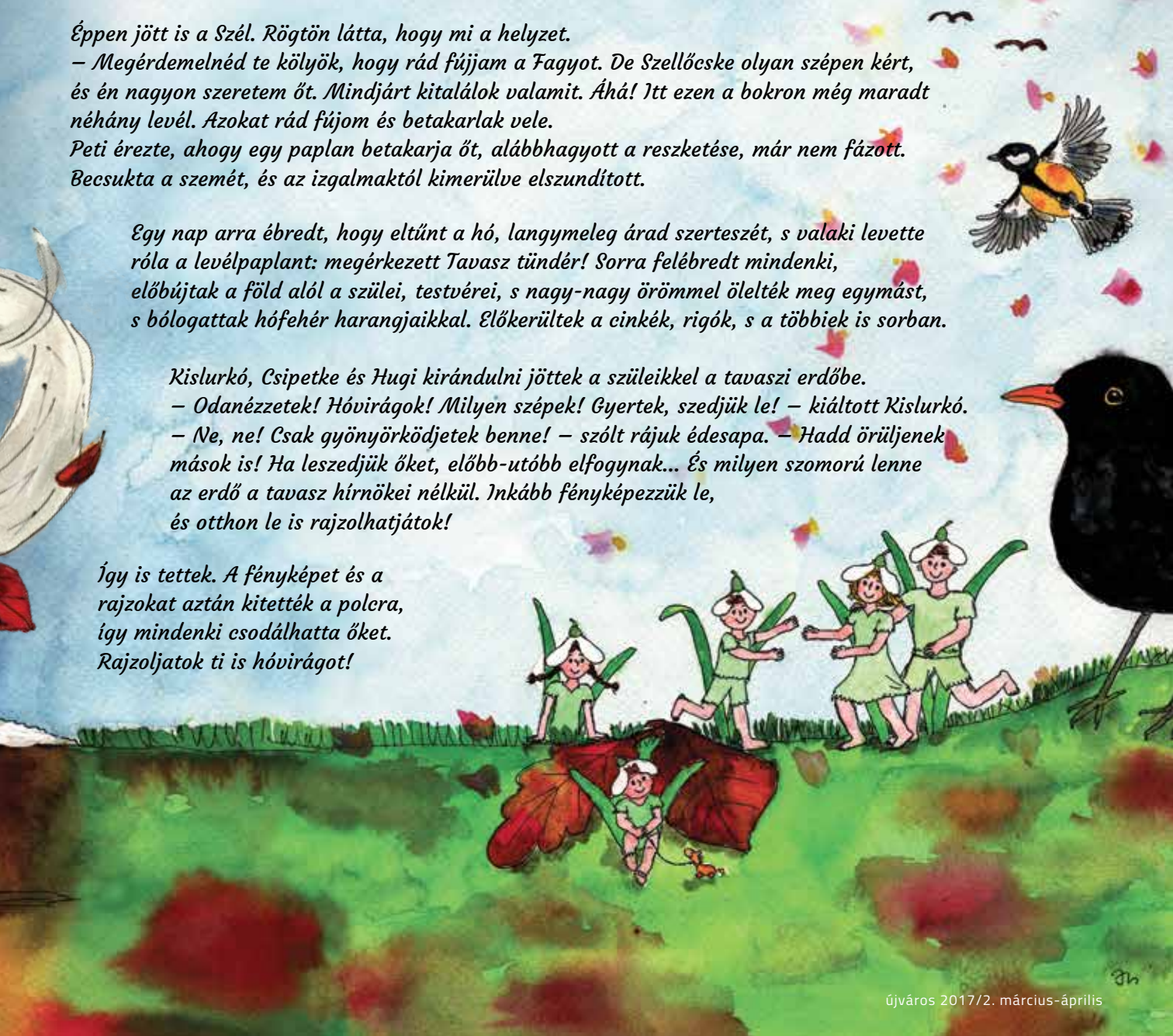
Egy nap arra ébredt, hogy eltűnt a hó, langymeleg árad szerteszét, s valaki levette róla a levélpaplant: megérkezett Tavasz tündér! Sorra felébredt mindenki, előbújtak a föld alól a szülei, testvérei, s nagy-nagy örömmel ölelték meg egymást, s bólogattak hófehér harangjaikkal. Előkerültek a cinkék, rigók, s a többiek is sorban.

Kislurkó, Csipetke és Hugi kirándulni jöttek a szüleikkel a tavaszi erdőbe.

– Odanézzetek! Hóvirágok! Milyen szépek! Gyertek, szedjük le! – kiáltott Kislurkó.

– Ne, ne! Csak gyönyörködjetez benne! – szólt rájuk édesapa. – Hadd örüljenek mások is! Ha leszedjük őket, előbb-utóbb elfogynak... És milyen szomorú lenne az erdő a tavasz hírnökei nélkül. Inkább fényképezzük le, és otthon le is rajzolhatjátok!

Így is tettek. A fényképet és a rajzokat aztán kitették a polcra, így mindenki csodálhatta őket. Rajzolatok ti is hóvirágot!

Példaképek

Nyáry Krisztián: *Merész magyarok – 30 emberi történet* (Corvina Kiadó, Budapest, 2016) című könyvében sajátos és egyidejűleg nagyon jellemző képet nyújt a 19. és 20. századi magyar történelemről. A főszereplők, a merész magyarok sokféle származásúak: német, norvég, szír, román; keresztény és zsidó. Társadalmi helyzetük is igen különböző a paraszti származásútól a főnemesig, a kétkezi munkástól a magasan kvalifikált értelmiségig, s merészségük – bátorságuk – is eltérő karakterű: a saját életét mentő embertől a másokért és nemes eszmékért küzdő, önfeláldozó alkattig sokféleképp találkozunk; a rövid idejű bátor tettektől az életen át tartókig.

A szerző a rá jellemző tömör és érzékletes nyelven mutatja be hőseit; korunk emberének olvasási szokásaihoz igazítva (egy-egy történet átlagosan nyolcclapnyi, amit képek gazdagítanak, könnyítene). Sokuk neve ismerősen cseng, s többük történetét talán ismerjük is, mégis egészen új nézőpontból láthatjuk az életutakat,

jól érzékeltetve a számunkra is időszerű üzeneteket. Hiszen ez az irodalom nemes szerepe, amit talán a modernitásban és a posztmodernben el is feledtünk, illetve sokan tagadták, tagadják is: felmutatni példaképeket.

Miben áll merészségük, emberi nagyságuk? Abban,

hogyan felismertek egy nekik szóló küldetést, feladatot a sors kezéből vagy Istentől kapva azt, s abban teljes szellemi, lelki és testi erővel tették, amit kellett – vállalva az ezzel járó kockázatot, nehéz sorsot, sőt, akár az életük odaadását is. Gyönyörű illusztrációja e kötet Arany János sorainak: „Legnagyobb cél pedig, itt, e földi létben,/ Ember lenni mindég, minden körülményben” (*Domonkos napra*). ///

Körmendy Imre

Vadnyugati ballada

Jesse James a 19. századi Amerika leghírhedtebb bandavezére volt. Fivérével vonatrablások, bankrablások, gyilkosságok tucatjait tervelték ki, majd megvalósításukhoz kisztílú bűnözőket, gazembereket béreltek fel. Nem ismertek kegyelmet, kíméletet. Még életükben legendává váltak a vadnyugaton, cikkek, ponyvaregények, könyvek jelentek meg róluk

és kalandjaikról. Ezek közül mindet olvasta Robert Ford, a 19 éves félszeg fiatalember, és elhatározta, csatlakozik a James fivérek utolsó akciójához.

Ez a lépés olyan változásokat indított el benne, melyekre nem számított. Rádöbrent, hogy Jesse, akit éveken keresztül bálványozott, nem az a regényhős, akinek az olvasott ponyvák szerzői beállították. Mi történhetett?

Túloztak volna a kalandos történetek? Vagy csak egy kicsit színezték a lényegen? Robert Ford csalódása mérhetetlen, így lassan hőse ellen fordul.

Andrew Dominiket pontosan ez a folyamat érdekelte. Ő az írója és rendezője ennek a nagyszabású, közel háromórás filmeposznak, melyben a hajdani „legendás” vadnyugatról húzzák le a keresztvizet. *Jesse James meggyilkolása, a tettes a gyáva Robert Ford* – ez nem egy mondat, ez a film címe, és szikár egyszerűségében garantálja, hogy nem lesz a történetben csavar vagy meghökkentő fordulat. A lélek játszma zajlanak előttünk, miközben egy hajdani, (látszólag) kalandokkal teli világnak végérvényesen lealkonyul. ///

Göbel Gergely

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

Közösségi Filmklub az Új Város Központban
(1088 Budapest, Rákóczi út 29.)

2017. április 7. péntek, 19:00 *Jesse James meggyilkolása, a tettes a gyáva Robert Ford*

Közéleti kiadvány
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.
Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:
terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin
Munkatársak: Kovács Bertalan,
Simkó Zsófia, Tóth Judit

Olvasószerkesztő:

Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:
Maucha Kristóf

Nyomtatás:
Innova-Press Bt. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc
Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 6 szám.
Egy példány ára: 600 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 6–10. oldalon.

Fotó: CN

Írta és rajzolta:
Walter Kostner

SAJÁTOS GYÓGYMÓD

FEL A FEJJEL!

HIDD EL, ELMŰLIK!

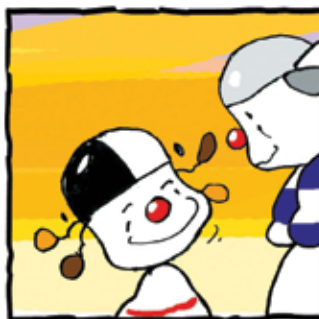
VIGASZTALHATATLAN...

FOGALMAM SINCS,
MIT MONDJAK NEKI!

NAHÁTI!
FÁJDALOMCSILLAPÍTÓ
CSEPPEK!

Kostner W.

Mi 100 % -ig hasznosítjuk az Ön 1% -át.

**Kérjük,
támogassa
Ön is adója
1%-ával
az Új Város
Alapítványt!**

100%

- hogy újságunk továbbra is megjelenhessen
- hogy a határon túli magyarok is olvashassák kiadványainkat
- hogy a hátrányos helyzetű családok és gyerekeik is részt vehessenek nyári programjainkon
- hogy támogathassuk mindazokat, akik a közjóért cselekszenek

Adószámunk: 18041930-1-42

Köszönetet mondunk mindazoknak,
akik az utóbbi években minket
választottak kedvezményezettnek!

újváros
egy lap, ami összeköt

2017/2.